

Det er Londons nye provokationer, der truer med Verdenskrig

Sekundær leder fra LaRouche PAC, 16. april, 2017 – Igen i dag, som en blasfemisk handling på Påskedag, forsøgte Londons imperiemedier at provokere Trump-administrationen til at gå i krig ved at citere personer fra det britiske establishment, der hævder, at de kender, og endda kontrollerer, amerikanske krigsplaner.

Siden britisk efterretning først forsøgte at lancere »Trump-Rusland«-skandaler i amerikansk politik for næsten to år siden, har dette været britisk imperiestrategi: Forhindr samarbejde mellem et Trump-ledet USA og Kina og Rusland, om et nyt paradigme for økonomisk udvikling og sikkerhed. Kast i stedet Amerika ud i nye krigskatastrofer.

Det amerikanske folk, og andre nationers folk, må afvise og besejre disse britiske ansporinger til krig – med en trussel om termonuklear verdenskrig – og vælge dette nye paradigme.

Dagens *Sunday Times* hævdede, i en åbenlys opfordring til regulær krig på den Koreanske Halvø, at »man havde fortalt briterne«, at Trump-administrationen stod for at angribe mål over hele Nordkorea for at eliminere Nordkoreas atomvåbenprogram. »Donald Trumps nærmeste militære rådgivere har fortalt Storbritannien, at Amerika har ildkraften til at neutralisere regimets atominfrastruktur – og måske snart ville lancere et førsteangreb for at gøre det. I det, som vil blive set som et forsøg på at lægge pres på Kina – sagde højtplacerede kilder, at USA kunne 'totalt destruere' hovedmålene ved anvendelse af konventionelle våben.

»'De vil gøre, hvad der skal til', sagde en højtplaceret, britisk kilde. 'Intet er udelukket. De mener, de har, hvad der

skal til, for at udse målene og totalt ødelægge dem. De er overbeviste om, at de ved, hvor alting befinder sig og kan ramme det effektivt.' En militær kilde, der talte med [nationale sikkerhedsrådgiver general H.R.] McMaster i denne måned, sagde, han var klar over, at ethvert sådant forsøg ville få en meget høj pris, fordi det sandsynligvis ville fremprovokere missilangreb mod Sydkorea.

En højtplaceret [britisk!] regeringskilde sagde: 'De er ved at komme til et punkt, hvor de mener, de må ødelægge faciliteterne forebyggende ... De er meget nærmere ved at gribe til militær handling'.«

Idet de gjorde sig alle anstrengelser for at hævde, at et amerikansk angreb mod Nordkorea – og en nordkoreansk krig mod Sydkorea – er umiddelbart forestående, citerede *Sunday Times* også den tidligere britiske forsvarsminister og udenrigsminister Malcolm Rifkind, der frimodigt, uden nogen beviser, hævdede, at USA udførte et cyberkrigsangreb mod Nordkoreas forsøg på at gennemføre en prøveaffyring af et missil lørdag aften. »Der er en meget stærk overbevisning om, at USA gennem cyber-fremgangsmåder ved flere lejligheder har haft held til at afbryde disse prøveaffyringer og få dem til at mislykkes', sagde Sir Malcolm Rifkind, den tidligere udenrigs- og forsvarsminister, til BBC.«

Og igen, på Påskedag, hyldede udenrigsminister Boris Johnson på BBC det amerikanske angreb med krydsermissiler mod Syrien og krævede en fælles, amerikansk-britisk militærintervention i Syrien for at fjerne den syriske præsident Bashar al-Assad.

Men, på Twitter sagde præsident Trump den 15. april, »Tingene vil udvikle sig fint mellem USA og Rusland. Der kommer en varig fred.« De britiske, barbariske krigshyl havde ingen relation til Trumps rådgiver McMasters faktiske udtalelser på nationalt Tv søndag.

Alt det, som briterne kræver, er det modsatte af præsident

Trumps kampagne for det »Amerikanske Økonomiske System«, som afviste krige for regimeskifte. London er ude på at ødelægge hans præsidentskab gennem »tilbagetræden, rigsretssag eller mord«, som *Spectator* forudsagde.

»Det, der er galt med Trump-administrationen, er Det britiske Imperium!«, sagde Helga Zepp-LaRouche søndag, samtidig med, at styrker fra LaRouche-bevægelsen nu mobiliserer amerikanere for at besejre dette imperiums provokationer. Hun havde netop holdt hovedtalen på en stor, todages konference i New York City om Kinas Bælt & Vej-initiativ og det nye paradigme for udvikling, som samlede betydningsfulde repræsentanter for Kina og Rusland og ingeniører og videnskabsfolk, for at tale til det amerikanske folk om samarbejde om det nye paradigme.

Foto: House of Parliament, UK.

Petr Illichev, chargé d'affaires ved Ruslands permanente mission til FN, taler ved Schiller Institutets New York-konference, 13. april 2017

Ruslands politik var meget klar fra begyndelsen: Vi ønsker ikke at have nogen særstatus på verdensarenaen. Vi ønsker ligeværdig behandling, fair behandling, ikke kun for os, men

for alle andre stater. Og hvis vi kan yde denne fair behandling i alle sfærer, ligeværdig sikkerhed, ligeværdigt økonomisk samarbejde, ligeværdige udvekslinger mellem folkeslag, så vil vi alle vinde en masse, i stedet for at forsøge at opbygge nye mure, forsøge at bygge nye skel, forsøge at bygge, genopbygge eller styrke disse militære alliancer, der findes.

Konferencier Dennis Speed: Jeg vil gerne introducere vores sidste taler. Vi er alle klar over en særlig omstændighed, der er brudt ud, og de af os, der er virkelige amerikanske patrioter, indser, at en stor uretfærdighed er blevet begået. Vi er påtvunget denne uretfærdighed, og vi er glade for at have den næste taler her, med os: Her er hr. Petr Ilichev, chargé d'affaires ved den Russiske Føderations permanente mission til FN. [Stående klapsalver].

Petr Ilichev: Mange tak, mange tak kolleger for en meget varm velkomst, og jeg er taknemmelig over for madame LaRouche for at arrangere jeres konference, som er meget relevant for det, vi diskuterer. Jeg undskylder, at jeg kommer for sent, men vi havde to møder i dag i Sikkerhedsrådet, to vigtige spørgsmål, der ligger langt væk, men som beviser, at vi lever i en globaliseret verden, og denne globaliserede verden bevæger sig i to retninger. Undertiden har vi meget anstændige, meget gode konsekvenser af globalisering, og undertiden har vi negative virkninger. I dag diskuterede vi Haiti, det ser mere eller mindre ud til at være i en positiv retning: men igen, det, som præsidenten netop har sagt, at massemigration af mennesker skaber flere problemer, men med en politisk [gave?] eller med en geo-kollektivistisk opmærksomhed kan vi forsøge at vende dette negative fænomen til en fordel, både for værtssamfundene, men også for de mennesker, der rejser.

Det andet spørgsmål, vi diskuterede, var Somalia og Eritrea, og I kan også forestille jer, at dette er et meget vigtigt spørgsmål, ikke kun pga. somaliernes skæbne, hvor de i mere end 25 år er blevet berøvet et statsskab, virkelig at have en

nation. Men de har overlevet, og desværre er deres beliggenhed i en sådan strategisk position, som alle udnytter – vestlige magter, forbrydere, al-Shabab-terrorister, men nu er der en klar forbindelse til Islamisk Stat, men der er også pirateri.

Vi ser, at denne globaliserede verden også fordrer en globaliseret reaktion, et globaliseret svar.

Men for at vende tilbage til denne konferences tema, vil jeg gerne sige, at international, økonomisk udvikling og internationalt, økonomisk samarbejde nu om dage i høj grad er en drivkraft i den verden, vi lever i. Det ville være korrekt at sige, at et af målene for hvert land er at udvikle forskellige økonomiske, videnskabelige, teknologiske bånd, ikke kun mellem de individuelle lande, men også mellem grupper af lande, og disse bånd, dette samarbejde, bør baseres på principperne om uafhængighed, ligeværdighed, gensidig respekt for hinandens interesser; hvert land har sit eget strategiske projekt, og vi er stolte af det initiativ, som vore kinesiske kolleger har fremsat. Det er deres politik at genoplive den historiske Silkevej, og etableringen af to korridorer, en over land og en over havet, vil forbinde Asien via Centralasien, via Mellemosten, og ind i Europa. Dette Ét bælt, én Vej-initiativ er et meget lovende projekt, der vil styrke økonomisk samarbejde, men også få en meget positiv indvirkning på den geostrategiske situation i dette område.

Men herudover har mit land, Rusland, været i gang med at udvikle relationer med lande i det Asiatiske Stillehavsområde. Vores strategiske partner er selvfølgelig Kina: Vi er i færd med at udvikle vore særlige relationer med Folkerepublikken Kina. Kina er vores største, økonomiske handelspartner; det er vores nabo. Vi har fælles interesser, ikke kun inden for økonomisk politik, men også inden for andre, humanitære spørgsmål, såsom sundhed, kulturel udveksling, og vi forsøger at komplementere hinanden, både i politiske og økonomiske dimensioner.

Faktisk er det samarbejde, vi har med Kina, et samarbejde omkring et strategisk partnerskab. Sluttelig nåede vores økonomiske samarbejde et meget højt niveau; vores indbyrdes handel nåede op på \$40 mia.; planerne er, at det skal komme op på \$0 mia., og vi er godt på vej. Dette strategiske partnerskab mellem Rusland og Kina er ikke kun i den politiske sfære; vi er naturligvis to permanente medlemmer af FN's Sikkerhedsråd, og vi samarbejder meget tæt i denne ophøjede organisation. Men vi har også andre organisationer, hvor vi forsøger at samarbejde; først og fremmest Shanghai Samarbejdsorganisationen, men også andre, som ASEM, som BRIKS. Rusland forsøger at fremme harmoniseringen af økonomiske arrangementer, som eksisterer, og denne harmonisering bør finde sted på baggrund af principper om gennemskuelse og respekt for hinandens interesser. Fra vores side forsøger vi at opbygge den Eurasiske Økonomiske Union (EAEU), og vi anvender disse principper på dette økonomiske arrangement. Det, vi forsøger at gøre, er ikke blot at skabe denne nye union, men også at udvide dens bånd, udvide dens samarbejde med andre økonomiske enheder, som eksisterer, og vi mener, at det er en god mulighed, at vi forsøger at sammenflette privilegier, fordele, som den Eurasiske Økonomiske Union giver, med dette initiativ for Ét Bælt, én Vej, som kineserne forsøger at gennemføre. Vi forsøger i realiteten at fremme et udvidet, eurasiske partnerskab, således, at andre omdrejningspunkter, andre centre i det eurasiske integrationsområde, kunne bringes sammen.

Vi er begyndt at gennemføre denne udvidede dagsorden. Vi har indgået en aftale med Vietnam, mellem den Eurasiske Økonomiske Union og Vietnam, i et frihandelsområde. Nu forhandler vi med Kina. Så hvis det er rigtigt at alliere dette initiativ for Ét Bælt, én Vej med den Eurasiske Økonomiske Union, så ville dette være en enorm tilskyndelse til skabelse af, ikke alene eurasiske, økonomisk handel, men et rum, der vil fremme frie relationer for gensidig forståelse inden for dette store, store rum, som vi har. Vi arbejder ikke alene med Kina og med

Vietnam, men Indien er imødekommende, Pakistan; alle stater, som er med i Fællesskabet af Uafhængige Stater (SNG; på engelsk CIS).

Præsident Putin har sagt, at han vil deltage i topmødet om Ét Bælt, én Vej, som afholdes i Kina i maj måned. I dag mødtes han med Kinas Statsråds vicepremierminister og lovede, at han ville deltage og lovede at være meget opmærksom på og se meget favorabelt på dette udviklingsperspektiv.

Så vi ser frem til en strålende fremtid med Ét Bælt, én Vej, og vi mener, at jeres initiativ er meget relevant, og vi forsøger med vores diskussion at promovere det.

Mange Tak. [applaus]

Dennis Speed: Eftersom vi indser, at repræsentanten fra Rusland først nu har været i stand til at komme, vil jeg benytte det privilegium at stille ham et spørgsmål, som jeg mener, er vigtigt for hele forsamlingen.

Sir, vi er her mennesker, der mobiliserer for en meget specifik vision af verden, og De har refereret til det. Deres nation har naturligvis ikke været i stand til at tale direkte til det amerikanske folk. De har talt i FN, De taler med diplomater og andre. Men her er der et bredt udvalg af det amerikanske folk, der er folk her fra mange forskellige dele af landet. Og siden De nu har en mulighed, vil jeg gerne spørge Dem, om De kan tale til, De ser her en repræsentation af det amerikanske folk, og give dem et budskab med hensyn til, hvad De mener, de bør vide om Rusland, og hvad De mener, de bør have tillid til, skal vi sige med hensyn til Ruslands hensigt over for det amerikanske folk, hvad ville De sige?

Ilichev: Tak. Tak for dette meget vanskelige spørgsmål [latter], men jeg vil sige, at, vi bør ikke være bange for hinanden. Vi bør tale med hinanden. Det er meget vigtigt, og udenrigsminister Tillersons forhandlinger i går, både med minister Lavrov og præsident Putin, beviste, at to stormagter,

to af de mest magtfulde atommagter, vinder mere, når vi taler sammen, men ikke, når vi reagerer og forsøger at opbygge alliancer og mod-alliancer imod hinanden.

Ruslands politik var meget klar fra begyndelsen: Vi ønsker ikke at have nogen særstatus på verdensarenaen. Vi ønsker ligeværdig behandling, fair behandling, ikke kun for os, men for alle andre stater. Og hvis vi kan yde denne fair behandling i alle sfærer, ligeværdig sikkerhed, ligeværdigt økonomisk samarbejde, ligeværdige udvekslinger mellem folkeslag, så vil vi alle vinde en masse, i stedet for at forsøge at opbygge nye mure, forsøge at bygge nye skel, forsøge at bygge, genopbygge eller styrke disse militære alliancer, der findes.

Jeg ved ikke, om jeg har besvaret Deres spørgsmål, men jeg vil være mere end villig til at udvikle dette mere med andre. Tak.

Speed: Tak. [applaus]

Foto: Den russiske chargé d'affaires Petr Ilichev, i FN.

USA og Rusland vil etablere en »arbejdsgruppe«; briterne er rasende; Plus, flere sandheder kommer

frem, der afslører løgne mod Syrien

Leder fra LaRouche PAC, 12. april, 2017 – I FN's Sikkerhedsråd i dag – indkaldt for at stemme om endnu en anti-Syrien resolution fra UK, Frankrig og USA – skinnede det klart igennem, at formålet med Storbritanniens udenrigspolitik er at ødelægge enhver chance for, at USA og Rusland skulle samarbejde. Dette blev eftertrykkeligt sagt af den russiske viceudsending til Sikkerhedsrådet, Vladimir Safronkov, direkte til den britiske ambassadør Matthew Rycroft, der netop havde fordømt Rusland for at støtte Bashar al-Assad i Syrien. Safronkov sagde til Rycroft, at sidstnævnte handlede for at forpurre FN's særlige udsending for Syrien, Staffan De Misturas fredsindsats, og for at så konfrontation i Sikkerhedsrådet, for »I er bange for, at vi måske samarbejder med USA. Det er, hvad I ligger søvnløse over om natten«.

I realiteten slog den russiske diplomat hovedet på sømmet med hensyn til det døende Britiske Imperiums onde natur, der intervenserer for at udspille 'Øst vs. Vest, og alle mod alle', i et forsøg på at forblive kongen på bjerget, og at gå helt til grænsen, hvor de risikerer at fremprovokere en atomkrig.

I Moskva skete præcis dét, Storbritannien er så rædde for, om end i behersket skala. USA's udenrigsminister Rex Tillerson mødtes med den russiske udenrigsminister Sergei Lavrov, og dernæst med præsident Vladimir Putin. Under den fælles pressekonference bagefter, mellem Tillerson og Lavrov, meddeltes det, at en »arbejdsgruppe« ville blive etableret mellem de to nationer, der ville blive sammensat af udsendinge, som Rusland og USA vil udpege. Arbejdsgruppens mandat bliver at beskæftige sig med mindre spørgsmål, i betragtning af, at der fortsat er så mange uoverensstemmelser; men den gensidigt konsulterende udvikling vil komme i gang.

Lavrov sagde, at de to nationer er fælles om et »særligt ansvar« for det »strategiske ansvar« for verden. Tillerson talte om, hvordan dagens møder »repræsenterer en fortsættelse af vore kommunikationer og drøftelser og dialogen, der begyndte i Bonn« [under G20-topmødet i februar].

Det blev eksplicit udtalt af begge regeringspersoner, at der fortsat hersker dybe uoverensstemmelser om Syrien. Men hr. Lavrov rapporterede, at potentialet for at genoprette memorandaet om dekonfliktion, under de givne omstændigheder, blev diskuteret med præsident Putin.

Samtidig kommer eksperter internationalt frem for at afsløre de britiskorkestrerede løgne om den syriske regering, der angiveligt gasser sit folk. Dette støtter det voksende krav om en reel undersøgelse af anklagerne mod Syrien, på hvilket påskud USA's bombning af Shayrat-flyvebasen i Syrien den 4. april blev gennemført. Rusland er i færd med at indgive anmodning om en sådan undersøgelse til Haag. Dette har briterne allerede responderet på, med Rycroft, der i dag meddelte, at de vil »vil være i Haag« i morgen, hvor de vil modsætte sig en undersøgelse.

I dag blev en stærk undersøgelse udgivet, der tilbageviste det fire sider lange dokument, udgivet af Det Hvide Hus i går, og som fejlagtigt hævdede, at Syrien er afgørende skyldig i at bruge kemiske våben mod sit folk. Theodore Postol, en teknologiekspert, professor emeritus ved M.I.T., skrev en 14 sider lang, »A Quick Turnaround Assessment« (En hurtig vurdering, der ændrer tingene), af det fire sider lange dokument fra Det Hvide Hus, af 11. april; Postol inkluderede satellitfotos og detaljerede analyser. Han udtaler, at »jeg mener, det kan dokumenteres, uden for enhver tvivl, at [det Hvide Hus'] dokumentet ikke fremviser noget som helst bevis for, at USA's regering skulle være i besiddelse af konkret viden om, at Syriens regering var kilden til det kemiske angreb i Khan Shaykun, Syrien ... den 4. april, 2017«. Postols tilbagevisning får nu international opmærksomhed.

Og endelig, så er der ikke alene skabt en afgørende, ny forbindelse mellem Rusland og USA – på trods af alle Det britiske Imperiums beskidte tricks; men der er ligeledes en forbindelse mellem Kina og USA. Det er vigtigt, at præsident Xi Jinping og præsident Donald Trump i dag talte i telefon om den meget farlige situation mht. Nordkorea, og ligeledes diskuterede Syrien.

Dette er hovedbegivenhederne aftenen før Schiller Instituttets historiske, internationale konference i Manhattan – »Ét Bælt, én Vej: Løftet om en ny, økonomisk platform for verden«.

Foto: Den russiske vicerepræsentant til FN's Sikkerhedsråd, Vladimir Safronkov, vetoede igen en resolution, fremsat af UK, Frankrig og USA den 12. april, imod Syrien.

Briterne tager æren for Trumps katastrofale fejl – Imperiet må ødelægges nu, for at forhindre global krig

Leder fra LaRouche PAC, 11. april, 2017 – Briterne tager den fulde ære for USA's kriminelle angreb mod Syrien i sidste uge; for at »overtale« præsident Trump til at vende sig mod Assad og russerne; og for, på vegne af Det britiske Imperium, at udsende den amerikanske udenrigsminister Rex Tillerson til Moskva for at fortælle Putin-regeringen, at den må forlade Syrien, eller også stå over for krig. Sidstnævnte hævdeelse – at Tillerson er Londons marionet med sit besøg til Rusland

tirsdag og onsdag – er slet ikke sikker, og kan være en total løgn, men der er ingen ende på britiske regeringsfolk og britiske pressehorer (inklusive dem i USA), der forsøger at diktere Tillerson, at han må udfylde denne rolle.

G7-udenrigsministermødet i Italien, der sluttede i dag, leverede et tilbageslag for den britiske plan. Den britiske udenrigsminister Boris Johnson krævede nye sanktioner mod Rusland og hævdede, at regeringen var medskyldig i det angivelige syriske angreb med kemiske våben. Men både de europæiske og japanske repræsentanter afviste dette blankt og krævede i stedet, at en FN-undersøgelse først må afgøre kendsgerningerne omkring hændelsen med kemiske våben. Briternes nødløsning er, at de vil fremprovokere endnu en hændelse i Syrien og atter narre Trump til at begå endnu en militær brøler.

I mellemtiden rapporterede både præsident Putin og det Russiske Forsvarsministerium i dag, at terroristerne i Syrien nu flytter kemiske våben ind i fire, afgørende områder, for at »skabe endnu et påskud til at anklage den syriske regering for at bruge kemiske våben og således udløse endnu et amerikansk luftangreb«. Putin sagde, at dette er en gentagelse af 2003, da Bush-administrationen hævdede, at den irakiske regering havde kemiske våben og atomvåben, med det formål at retfærdiggøre et angreb, »der endte med landets ødelæggelse, en øget terroristtrussel og fremkomsten af ISIS på den internationale scene – hverken mere eller mindre«.

»Det britiske Imperium har været menneskehedens fjende i lang tid«, sagde Lyndon LaRouche i dag som respons på den britiske kampagne. »Luk det Britiske System! USA er en NATION – har altid været en nation, på trods af visse problemer, og vi må ikke bøje os. Vi kan gøre det – mobilisere med VORE instrumenter for at lukke dette her. Vi er amerikanere! Giv ikke efter. Nationer i Asien er involveret; visse folk i Europa. De har RETTIGHEDER – disse skiderikker har ingen rettigheder.«

Han tilføjede: »Vi repræsenterer verdens folkeslag. Det er ikke alle enige i, men vi har autoriteten til at afgøre, hvad relationer mellem folkeslag skal være. Sådanne politikker, som vi nu ser, må fjernes, og folk, der udfører dem, må straffes. Gør det, og vi vinder. Alt andet, og vi taber. Luk dem ned, i særdeleshed briterne.«

Flere amerikanske patrioter advarer nu om, at det vanvid, der kom fra Trump-administrationen i sidste uge, totalt modsiger alt, hvad Trump har forpligtet sig til i løbet af sin kampagne, lige fra »ikke mere verdens politibetjent« til at være venner med Rusland, og til at være præsident for USA, og ikke for verden. Det, de overser, i næsten alle tilfælde, er den åbenlyse, offentlige rolle, som briterne og deres aktiver i USA spiller.

Et åbenlyst tilfælde: Londonavisen *The Guardian* truede åbenlyst Syrien med den »Libyske behandling« og hævdede, at Tillerson ville »tilbyde Putin-regimet et ligefremt valg mellem at afskrive Bashar al-Assad ... eller fortsætte med at støtte ham og risikere et resultat som i Libyen«. De tilføjer: »Den libyske leder, Muammar Gaddafi, blev afsat med vold og dræbt i 2011 af oprørere, der fik luftstøtte fra NATO-magter, inkl. UK.« Denne britiske kloak (avisen) gjorde sig ikke den ulejlighed at nævne, at Libyen, en fremgangsrig og relativ fredelig nation, indtil briterne og deres saudiske kohorter bevæbnede Wahabbi-terrorister for at fremprovokere en borgerkrig, med Obamas velsignelse, nu er blevet til et terrorist-helvede, der er centrum for de millioner af mennesker, der er drevet ud af deres hjem som flygtninge i hele området.

Det bør imidlertid bemærkes, at Tillerson søndag påpegede denne libyske katastrofe som årsagen til, at USA (hvis Tillerson rent faktisk taler for regeringen) ikke vil påtvinge Syrien et såkaldt regimeskifte. Hans møder i Moskva onsdag vil være afgørende for den retning, som denne farlige udvikling vil tage.

Veteran Intelligence Professionals for Sanity (VIPS), (Veteran-Efterretningsprofessionelle for Fornuft) udsendte et memorandum til præsident Trump i dag, der indledes med følgende: »Vi skriver for at give Dem en utvetydig advarsel om truslen om væbnede fjendtligheder med Rusland – der risikerer at optrappes til atomkrig«, underskrevet af 24 tidligere ledende efterretningsofficerer fra amerikanske efterretningsinstitutioner inden for regering og militær. VIPS, der blev etableret i januar 2003 af efterretningsofficerer, der så, at man løj over for daværende præsident Bush mht. Iraks ikkeeksisterende masseødelæggelsesvåben, skriver: »Vore kontakter i den amerikanske hær i området har fortalt os ... at der ikke var noget syrisk 'angreb med kemiske våben'«, men at russerne og syrerne siger sandheden; at en fabrik til fremstilling af kemiske våben, tilhørende terroristerne, og som man troede var et depot for traditionelle våben, blev bombet og forårsagede katastrofen. De opfordrer Trump til at kræve, at Tillerson omgående fastsætter et topmøde med Putin, for at »forhindre, at relationerne med Rusland skal gå fuldstændigt i forfald«.

LaRouche konkluderede, at vi er vidne til »forræderi mod USA indefra, som bruger kræfter internt i regeringen til at ødelægge samme regering. Ingen britisk institution har ret til at blande sig i amerikanske anliggender. Obama er et eksempel på dette onde. Menneskeheden må lære at kæmpe for at lukke ting ned, som er forkerte. Det britiske Imperium er forkert – med et par gode mennesker, der gemmer sig under dets skørter. Folk må have modet til at gøre det, der må gøres. Tiden er inde til at knuse denne ting. Få denne nation, og andre nationer, til at blive enige om det«.

Foto: Den britiske udenrigsminister Boris Johnson. (Photo: BackBoris2012 Campaign Team CC-SA)

Trump er faldet for et britisk krigskup; Amerikanere må omstøde det

Leder fra LaRouche PAC, 10. april, 2017 – Kinas præsident stod bogstavelig talt ved præsident Donald Trumps side i et nyt paradigme, der hastigt udvikler sig, med produktiv, økonomisk vækst, videnskabeligt fremskridt og optimisme for fremtiden, som den deprimerede amerikanske befolkning har desperat brug for. I stedet lod præsident Donald Trump sig narre af den britiske imperieillusion om en »unipolær verden« og med briterne, der er besat af ideen om at få Amerika til at gå i krig.

Præsident Trumps chokerende, totale kovending, inden for en enkelt uge, i forhold til sin årelange, stærke opposition mod de katastrofale Bush-Obama-krige for regimeskifte, blev frembragt af britiske svindelnumre. De falske påstande om russisk kontrol over Trump kommer alle sammen fra britisk efterretnings-»rapporter« og »-dossierer« og har bevirket, at han har mistet kontrollen over sit eget Nationale Sikkerhedsråd og fået hans få allierede i Kongressen til at kapitulere. Under hele Trumps kortvarige præsidentskab har britiske regeringsfolk uophørligt krævet »alliancens« militærangreb mod Syrien og nye sanktioner mod Rusland. Med præsidentens meddelelser af 30. marts om, at hans politik ikke gik ud på at »regime-udskifte« Assad i Syrien, gik de britiske og amerikanske allierede, såsom senatorerne McCain og Rubio, amok og kastede sig over »bombningen i Idlib med kemiske våben« i Syrien. Denne kunne i sig selv meget vel have været et svindelnummer, hvis ENESTE kilde til bevis er de af britiske intelligens skabte og finansierede »Hvide Hjelme«,

der opererer i syriske territorier, som kontrolleres af jihadistiske ekstremister.

EIR's stiftende redaktør, Lyndon LaRouche, har, lige siden den dag, da den libyske præsident Gaddafi blev væltet og myrdet af et britisk/fransk/Obama-kup i 2011, advaret om, at disse krige for regimeskifte var en march hen imod et mål, der hedder global krigskonfrontation med Rusland i særdeleshed, og også med Kina. Trump var fast besluttet på at standse denne trussel; nu er den, med denne britiske manipulation, vendt hævnende tilbage.

Som LaRouche bemærkede, så må præsident Trump nu afholde et topmøde med den russiske præsident Putin for at omstøde denne britiske march mod verdenskrig. Kreml har sagt, at Putin ikke vil mødes med den amerikanske udenrigsminister Tillerson i Moskva på onsdag, til trods for, at Tillerson har holdt stand mod den katastrofale politik for regimeskifte. Der må komme et Trump-Putin topmøde.

Det, vi ser her, er, at USA's præsident lod sig narre af britisk imperialisme, den imperialisme, mod hvilken vi amerikanere udkæmpede vores Revolution, og det angloamerikanske dogme »verdens politibetjent«, som præsident Franklin Roosevelt forkastede.

Det amerikanske folk må nu komme sammen imod krige for regimeskifte – som de gjorde i 2013, da de forhindrede Obama i at bombe Syrien. Men mere endnu: de må komme sammen *for* den idé, som præsident Trump er begyndt at forsvare: det »Amerikanske Økonomiske System«, der går tilbage til Alexander Hamilton; til Clay og Lincoln; og som i dag betyder et partnerskab med Kinas Nye Silkevej og en gennemførelse af LaRouches »**Fire Love til nationens redning**«.

Det er formålet med Schiller Instituttets todages konference i New York City kommende torsdag og fredag; og formålet med vore aktivisters landsdækkende mobilisering for at lægge pres på

Det Hvide Hus. Trump må rydde ud i sit hus for fortalere, der er agenter for briternes krigskonfrontation med Rusland; og vende tilbage til kampagnen for det Amerikanske System.

Lyndon LaRouche kræver omgående topmøde mellem Trump og Putin for at standse briternes fremstød for Tredje Verdenskrig

Leder fra LaRouche PAC, 9. april, 2017 – Lyndon LaRouche advarede i dag om, at der i USA i øjeblikket er en proces i gang, der køres af briterne, for et statskup imod Trump-administrationen, et statskup, der truer med at forvandle det dumme og farlige luftangreb mod Syrien den 6. april til en fuldt optrappet, termonuklear konfrontation med Rusland og Kina.

Det er de britiske skiderikker, der, med deres løgne og falske efterretninger, fik præsident Trump til at angribe Syrien, hævdede LaRouche. Vi må ødelægge det britiske system og alle deres interesser i USA, udtalte han. Vi må nu samle USA om at komme tilbage til den kurs, som Trump var begyndt at udstikke for landet, med samarbejde med Rusland og Kina omkring det Amerikanske Systems økonomiske politik, inklusive en tilbagevenden til FDR's Glass/Steagall-princip fra 1933.

Trump og Putin bør omgående afholde et topmøde for at

adressere krisen, sagde LaRouche, og dermed kortslutte hele den britiske operation. LaRouche støttede stærkt kommentarerne i denne weekend fra den tyske veteranstatsmand, Willy Wimmer, tidligere statssekretær for det Tyske Forsvarsministerium, som advarede om, at »folk er bange for en global krig, en Tredje Verdenskrig« og fremførte, at »den aktuelle dramatiske situation er en mulighed for, at de russiske og amerikanske statsoverhoveder mødes så snart som muligt«.

Der kan ikke herske tvivl om, at briterne står bag sidste uges chokerende kovending i Trumps politik. Britiske topregeringsfolk kroer sig åbenlyst over deres præstation til dato. For eksempel udgav den britiske forsvarsminister Michael Fallon en kronik i Londonavisen *Sunday Times* den 9. april, hvor han storpralede med, at »den britiske og amerikanske regering har været i tæt kontakt på alle niveauer før og efter angrebene ... USA's forsvarsminister Jim Mattis ringede til mig for at delagtiggøre mig i deres vurdering af regimets skyld. Sammen gennemgik vi de muligheder, som de overvejede.«

Den 8. april hævdede den britiske udenrigsminister Boris Johnson ligeledes, at han koordinerede alt med sin amerikanske modpart, udenrigsminister Rex Tillerson, inklusive Johnsons teatraliske aflysning af sit planlagte besøg i Moskva. »Jeg har detaljeret diskuteret disse planer med udenrigsminister Tillerson«, pralede Johnson. »Han vil besøge Moskva som planlagt og, efter G7-mødet [i Lucca, Italien, den 10.-11. april], vil være i stand til at levere dette klare og koordinerede budskab til russerne.«

En artikel i dag i *Sunday Times*, der ledsager Fallons kronik, forklarer, hvad dette budskab vil blive: »Storbritannien og Amerika vil i denne uge direkte anklage Rusland for medskyldighed i krigsforbrydelser i Syrien og kræve, at Vladimir Putin trækker tæppet væk under Bashar al-Assads blodgennemvædede regime.« Fallon skrev desuden: »Rusland har et stedfortræder-ansvar for hvert eneste, civile dødsfald i sidste uge« og tilføjede, at Putin nu må overholde programmet

ved at indvilge i at vælte Assad-regeringen.

Chancerne for, at Putin går med til dette britiske krav, er lig nul. Chancerne for, at situationen nu vil gå ind i en opadgående spiral, mod en termonuklear konfrontation – enten i Mellemøsten eller omkring den Koreanske Halvø – er betydeligt større end nul, så længe briterne står ved roret.

Efter at have fået Trump til at angribe Syrien, baseret på deres løgne, er briterne nu også i færd med at orkestrere en oppositionsstorm mod præsident Trump i det Demokratiske Partis Obama-fløj, som kræver, at Trump stilles for en rigsret pga. sin fremfærd i Syrien. Trumps handlinger i denne uge har også svækket ham politisk blandt sit eget, politiske støttegrundlag, både i USA og internationalt, som er chokerede og bestyrkede over, hvad han gjorde – hvilket er vand på briternes mølle.

Den aktuelle situation er ekstremt farlig, understregede LaRouche, og kan føre til krig på kort sigt. Og det skabes udelukkende af briterne, og intet andet. Vi må ødelægge det britiske imperiesystem. USA's borgere må komme sammen imod dette britiske kup. Intet intelligent menneske vil acceptere det, briterne er ude på; de eneste mennesker i USA, der vil støtte briterne, sagde LaRouche, er hjernedøde mennesker, der er forrædere over for USA.

Vi må slå meget hårdt ned på dette for at standse det britiske kup, der vil overtage Trump-administrationen, og det hermed forbundne fremstød for krig. Schiller Instituttets forestående todages konference [i USA] den 13.-14. april, »Amerikansk-kinesisk samarbejde om Bælt & Vej-initiativet og overensstemmelse mellem kinesisk og vestlig filosofi«, vil fremlægge det politiske alternativ, der kan ødelægge Det britiske Imperium, permanent.

Angrebet på Syrien er Trumps 'Svinebugt'! Udrens krigs- magerne og støt potentialet for det Nye Paradigme. LaRouche PAC Internationale Webcast, 7. april, 2017; Leder

Jeg må begynde aftenens udsendelse med at sige, at, for 24 timer siden, da jeg sad og forberedte denne udsendelse, tænkte jeg, at emnet skulle være de ekstremt positive udviklinger, der fandt sted. Både introduktionen af Glass/Steagall-lovforslaget i USA's Senat, S881, fremsat af Elizabeth Warren, Maria Cantwell, John McCain og Angus King; som følger direkte i kølvandet på udtrykt støtte til Glass/Steagall-princippet fra et ledende medlem af Trump-administrationen – Gary Cohn, direktør for det Nationale Økonomiske Råd – hvilket fandt sted på nøjagtig samme tidspunkt som et topmøde på højeste niveau, der nu netop er afsluttet, i Mar-a-Lago, Florida, mellem præsident Trump og præsident Xi Jinping; mødet var blevet forberedt af udenrigsminister Rex Tillerson under dennes nylige besøg i Kina, hvor han udtalte sin støtte til dannelsen af et »win-win«-samarbejde og ingen konfrontation, ingen konflikt, mellem USA og Kina.

Matthew Ogden: Det er 7. april, 2017, og dette er vores fredags-webcast fra larouchepac.com. Benjamin Deniston er med i studiet, og via video har vi Diane Sare fra Manhattan, New

York City, og Kesha Rogers fra Houston, Texas – begge medlemmer af LaRouche PAC Policy Committee.

Jeg må begynde aftenens udsendelse med at sige, at, for 24 timer siden, da jeg sad og forberedte denne udsendelse, tænkte jeg, at emnet skulle være de ekstremt positive udviklinger, der fandt sted. Både introduktionen af Glass/Steagall-lovforslaget i USA's Senat, S881, fremsat af Elizabeth Warren, Maria Cantwell, John McCain og Angus King; som følger direkte i kølvandet på udtrykt støtte til Glass/Steagall-princippet fra et ledende medlem af Trump-administrationen – Gary Cohn, direktør for det Nationale Økonomiske Råd – hvilket fandt sted på nøjagtig samme tidspunkt som et topmøde på højeste niveau, der nu netop er afsluttet, i Mar-a-Lago, Florida, mellem præsident Trump og præsident Xi Jinping; mødet var blevet forberedt af udenrigsminister Rex Tillerson under dennes nylige besøg i Kina, hvor han udtalte sin støtte til dannelsen af et »win-win«-samarbejde og ingen konfrontation, ingen konflikt, mellem USA og Kina.

Men desværre, mellem tidspunktet for 24 timer siden og nu, traf præsident Trump beslutningen om at lancere et militært missilangreb mod en flyvebase, tilhørende den syriske regering, som respons på den syriske regerings angivelige angreb med kemiske våben imod syriske civile. Så jeg vil indlede aftenens udsendelse med at læse for jer, i parafrase, nogle af de bemærkninger, som både Lyndon og Helga LaRouche havde om denne situation. Det vil vi følge op på med en opfordring til en mobilisering for at få sandheden at vide om, hvad det virkelig var, der skete, i løbet af disse 24 timer.

Det, Helga Zepp-LaRouche sagde her til morgen, da nyheden netop kom, om, at dette angreb havde fundet sted, var følgende:

»Dette var dumt; et resultat af forvirring i administrationen, og af neokonservative elementer, der ikke ønsker at se de nye relationer mellem magter, som kunne komme ud af en alliance

mellem USA, Rusland og Kina.«

Under en senere telefonsamtale med Helga og Lyndon LaRouche, sagde Helga:

»Hvordan skete dette? Der er tilsyneladende et stort slagsmål internt i Trump-administrationen. Det er afskyeligt. Der er en historie her, som vi ikke kender. Nogen må have manipuleret Trump til at gøre dette; eller løjet for præsident Trump. Hvordan kom han frem til dette standpunkt? Vi må anstrenge os for at finde ud af det.«

Helga refererede direkte til en artikel, der blev udgivet på en ledende militær efterretningseksperts blog – en mand ved navn Pat Laing, der har forbindelser til nogle ledende, både aktive og pensionerede militær- og efterretningsnetværk i USA. Denne blog indledte med at sige følgende:

»Donald Trumps beslutning om at lancere angreb med krydsermissiler mod en syrisk flyvebase, var baseret på en løgn. I løbet af de kommende dage vil det amerikanske folk opdage, at efterretningssamfundet vidste, at Syrien ikke smed et kemisk militærvåben på uskyldige civile i Idlib. Her er, hvad der skete«, sagde han.

Han forklarer dernæst flere punkter, inkl.

»3. Det syriske luftvåben ramte målet«

– som man mente var et våbenlager for eksplosiver for islamiske oprørere –

»med konventionelle våben. Alle de involverede forventede at se en massiv, sekundær eksplosion. Det skete ikke. I stedet begyndte røg, kemisk røg, at bølge ud fra stedet. Det viser sig, at de islamiske oprørere har brugt stedet til oplagring af kemikalier, som var dødbringende; ikke sarin. Kemikalierne inkluderede organiske fosfater og klorin, og de blæste med vinden og dræbte civile.«

Dernæst siger han,

»Der blæste en stærk vind den dag; og skyen drev ind over en nærliggende landsby og kostede liv.«

Så siger han,

»Vi ved, det ikke var sarin. Hvordan? Meget enkelt. De såkaldte 'førstehjælpsfolk' håndterede ofrene uden handsker. Havde det været sarin, ville de være døde. Sarin på huden dræber.«

Helga Zepp-LaRouche citerede direkte fra denne erklæring ved at læse følgende:

»Dette er Tonkinbugten II. Hvor ironisk! Donald Trump kom korrekt med en alvorlig kritik af George W. Bush for at lancere et uprovokeret, uretmæssigt angreb mod Irak i 2003. Og nu gør præsident Donald Trump den samme, forbandede ting. Det er faktisk værre, for efterretningssamfundet havde information, der viste, at der ikke var noget kemisk våben, der blev lanceret af det syriske luftvåben.«

(Her følger udskrift af resten af udsendelsen på engelsk:)

Now, I'm going to let Diane elaborate a little bit more the mobilization which we're now calling all viewers of this webcast

to engage in. But the question is, who in the intelligence community withheld the truth from President Donald Trump? Who lied to the President, and influenced him to make this very bad

decision? So, Diane, let me hand it over to you.

DIANE SARE: Good. I'll just say the Mr. LaRouche stressed that

this is a fraud; that people on the ground in Syria, from all accounts we could get, were aware of what happened; which was a

Syrian Army strike on a rebel-held what they believe to be weapons depot, which turned out to be a chemical weapons facility. That Assad did not do this; that Assad would have no

interest in doing this. This intelligence was kept from the President deliberately.

As Matt said at the beginning, you have this occurring precisely at the moment that Xi Jinping is meeting in the United

States to meet with President Trump. We know that the British Empire, the cities of London and Wall Street, are clinging desperately with their fingernails to a bankrupt system. The last thing that they want is for the United States to join into

win-win collaboration with China and Russia. We also know that

there is a history of British operations to bring the United States into war. I guess the first one in people's memories today might be Maggie Thatcher's visits to Bush to put so-called

"iron in his spine" to go to war in Iraq. Then we had Tony Blair, who has been investigated in the Chilcot Inquiry, having

lied about weapons of mass destruction to start a war.

And now, I'll just read you an interview with the British Defence Secretary, published in something called the {East Lothian Courier}. Sir Michael Fallon told Sky News, "We've been

in close contact with the American government over the last couple of days following the gas attack. There have been intensive consultations in London, in Washington, and the United

Nations. The American Defense Secretary called me to discuss the

various options early yesterday evening, and once the President

had made his decision, then the American Defense Secretary

called
me again to give us advance notice of the strike. The Prime
Minister has been kept informed throughout." Britain is
running
American military decisions? Then he was asked, did this
action
catch you by surprise; and the British Defence Secretary said,
"No. We've seen the first test of the Trump administration
here." Then I think we have there a tweet from a BBC
correspondent, Katty Kay – I guess that's an appropriate name
for her. It says, "On a side note, how to undermine a major
summit with China." So, just in case you weren't clear that
the
target of this is actually Donald Trump, the target of this
operation is to destroy his ability to make America great
again;
which is what collaborating with China and Russia would do.
The
truth of the matter is, as everyone who has been following
this
for some time would know, that President Assad had absolutely
no
reason, no motive; not to mention that the chemical weapons
were
eliminated three years ago, which was the arrangement that
Putin
established which prevented Barack Obama from doing the same
thing at that time. The President was lied to; the crucial
intelligence was prevented from getting to him; and the
actions
taken can jeopardize the success of his administration and the
potential for a global economic renaissance.
We are urging that everybody – we'll repeat this again, I'm
sure; but people should call the White House, you should
contact
Trump on twitter and make the point that we know that lied
were

told to the President about the situation on the ground. The truth has to come out, and the perpetrators of this disinformation should be exposed and fired from the Trump administration.

OGDEN: I'm going to put on the screen right now the contact information that you can do just that. This is the way to contact the White House: call 202 465-1111. You can also tweet at President Donald Trump; either @POTUS or @realDonaldTrump. We're going to elaborate more of the contents of that mobilization as we proceed with this discussion. We'll put that contact information on the screen for you a few more times during this broadcast.

DENISTON: I think that's a critical thing our viewers need to understand. This isn't a settled thing. There have also been references to power plays and shifts inside the administration; there's obviously conflicting interests coming in from all side, trying to influence it one way or the other. So I think this is indicative of an undetermined process; we're not just observers watching history before our eyes. We need to think of ourselves as active in this process. Trump very clearly resonated with the American people in making it very clear we want to end this regime change policy; we don't need these foreign wars. We also want a serious effort against terrorism; real terrorism – the kind of stuff Obama was supporting explicitly – that the

British

had been running for decades. This is clearly a turn in a different direction. People who want that policy, who supported

him on that basis, need to become active and vocal and say "We need this real shift in American foreign policy" as we've discussed.

I think the other point is the irony that people need to get. You're not going to understand the reality of the situation, what the forces are at play in creating this operation

to get this strike to go through, unless you understand the significance of these contrary positive developments that we just

referenced. The meeting between the head of the United States and China; this is huge. All the prior discussion about potentially alleviating tensions with Russia, and having a positive relationship with Russia, which drove people nuts to revive the spirit of Joe McCarthy with a new red-scare propaganda

campaign; just shows you how desperate certain factions are to keep this US Anglo-American unipolar world alliance alive, requiring the suppression and keeping down of China. The fact that that is being legitimately threatened, means that we're seeing the potential of real active motion towards a new global

alliance with the United States, China, and Russia cooperating on

a positive basis. This is showing the signs of potentially completely changing world history; and Glass-Steagall is obviously a part of that. So, all these motions, and then you have this happen right in the middle of that, that tells you what's going on. You've got to understand where things are going

in this positive direction, to understand what a real wrench this

operation is and what forces would be behind trying to

completely

up-end this and re-ignite tensions with Russia; and do this at the exact time Trump is meeting with Xi Jinping. Blowing this thing up.

It's an ongoing fight; and people need to get active and vocal, and express their support for this real policy shift underway. In a sense, this could be an opportunity to rat out who are the real forces that are running these kinds of operations. Who didn't tell the President the real intelligence?

Who pushed the line that this was Assad running a chemical attack

on his own people? Just to say it; people know that's insane. Assad would have no motivation for launching a small chemical attack at this point in the situation in Syria. He's already winning the war; he knows that's going to be the most decisive thing. He knows that what's going to draw the most aggression against him would be any kind of chemical attack. To think that

this would something Assad would be motivated to do is just nuts.

It's clear that this is intended to completely up-end a process that could go in a very good direction. Whatever happened, we need to figure that out, and we need a mobilization

to put the pressure on who was behind this. Who was really pushing this crazy line that got the President to go with this thing? That needs to be uprooted and taken out immediately and

get back on track in the direction that we know we could be going

in.

OGDEN: The way that you're going to establish peace on this planet is through a new power relationship which is completely diametrically opposite to what has dominated geopolitics for the

last 40-50 years. That comes in the form of a relationship between China, Russia, and the United States. Any effort to drive a wedge between that, should be seen as an effort to re-ignite the fires of World War III. We were right on the verge of that during the Presidential campaign, during the concluding years of Obama's administration. It was made very clear during the Presidential debates that Hillary Clinton's policy of military intervention into Syria would bring us right up against the potential for a direct conflict between the United States and Russia. President Trump himself made that point, along with other candidates for President during the Presidential debates. As has now been repeated by various people, Congresswoman Tulsi Gabbard, for example, put out a statement this morning, [saying] any military intervention into Syria threatens to bring us into a direct conflict with Russia, which is a nuclear power, and would threaten direct nuclear confrontation. This is a very dangerous and very fast moving situation. We have to get to the truth of the matter here; and it's obviously a very complex picture and something that is not yet clear. As Helga LaRouche was saying, what's clear is that confusion is reigning; and there is an effort by whatever element in the administration or elsewhere, to interrupt the potential for new power relationships that could come out of a US-Russia-China alliance.

KESHA ROGERS: I think Mr. LaRouche has continued to draw the line in the sand and identify time and time again, the enemy of mankind as this British imperial faction; the British Empire. People have to be very clear, because there are a lot of people out there who would say "Well, the British are not our enemy; you have to make compromises with the British." We see where this has gotten us. Mr. LaRouche, in his statement today, also emphatically made the point that we have to shut down Wall Street and all the bastards who do this kind of thing; including Barack Obama, the apparatus that's made it number one prerogative to stop the forward-moving progress and potential that was set into motion by this President. When you're talking about what the President has made clear his intention, as we saw with the discussion between Rex Tillerson just last week and China, on non-confrontation, mutual respect; also the intention that was stated beforehand. This was a direct blow already to the control by the British Empire against the United States; and what they have continued to keep under their control to stop the alliance between the United States, Russia, and China. As Mr. LaRouche has made very clear on a number of occasions, once you have these powers come together and form the type of alliance toward the common aims of mankind, toward economic development; this is the end of the British Empire, this is the end of the British system. So, what's their only recourse? To create chaos, to create war.

We've seen this more than once, as we've already expressed here.

So, I think the key right now is, we go back to what we have emphasized over the recent period; that what we've put out as the immediate standard with Lyndon LaRouche's Four Laws, bring down Wall Street once and for all, bring down this British apparatus that is completely infiltrating against this positive direction.

Start to mobilize the population right now, as we've already put out the numbers on the screen here. This mobilization is absolutely critical, because we need to move at a rapid pace to get everybody to call into Congress to go after those neo-con warmongers who have been pushing – people like Adam Schiff and John McCain and others – who have been continuing to push towards this effort to get the United States into a nuclear confrontation with Russia. I think it's very important that Congresswoman Tulsi Gabbard is coming out and saying these types of actions can lead to nuclear war; but we cannot sit back and wait for this to happen. We have to directly identify and define the enemy; and define what they're absolutely opposed to: the United States joining in the New Silk Road; collaboration with Russia, China, India and creating the four powers of the world will eliminate the British Empire once and for all. Again, it is important that at the moment that you have this escalation taking place, you have – as Matt mentioned – a bill in the US Senate for the restoring of Glass-Steagall. I think this comes at a very important time, but it really has to be escalated around that fight. The mobilization for Glass-Steagall, for

LaRouche's

Four Laws, and for our understanding of what the fight of the American System truly is; that is the fight to destroy and bring down this British Empire once and for all. There's no other way around that.

SARE: I just want to underscore, one, the damage to the relationship with Russia or potential. According to coverage, a Russian spokesman said this stuff deals significant damage to US-Russian ties, which are already in a deplorable state. Putin has suspended the Memorandum of Understanding on deconfliction; which greatly increases the danger in Syria of a military conflict between Russia and the United States. So, people should be very clear on the intent of the British. I also want to remind people what the {London Spectator} said the day that Trump was inaugurated, or the day after. They had a headline article that said, "Will President Trump be removed by assassination, in a coup, or by impeachment?" We know the British Empire is determined to undermine and destroy the potential of this Presidency. I also should say that you see the potential – there was an interview with President Xi Jinping during this summit which has just ended, between him and Donald Trump. Obviously, China is very determined, in spite of all these difficulties, to hold a steady course and bring about the success of this. What Xi Jinping said, according to {Xinhua News} is that there are "a thousand reasons to make the China-US

relationship

work, and no reason to break it.” They say it takes “political

resolve and historical commitments from leaders of both countries

to enhance the bilateral relations in the 45 years to come.”

It

should be noted that Xi Jinping invited President Trump to come

to China; and President Trump accepted the invitation for sometime this year, the time is not clear. So, the situation couldn't be more clear, if you think about the tweet from British

broadcasting that this is a great way to undermine a strategic summit between the US and China, is to have this sort of thing happen. We have to be on a total mobilization to smoke out and

destroy the British Empire faction that misinformed the President

of the actual situation, and would argue for such an ill-conceived action against a sovereign nation.

OGDEN: Let me go back and refer again to the blog that I raised in the beginning from the website of Mr. Pat Lang. What

he continued to say was “This attack was a violation of international law. Donald Trump authorized an unjustified attack

on a sovereign country. What is even more disturbing is that people like Secretary of Defense Jim Mattis, CIA Director Mike Pompeo, and NSA Director General McMaster went along with this charade. Front line troops know the truth. These facts will eventually come out.” You can't help but be reminded of what happened when John F Kennedy was double-crossed by his own intelligence advisors in the attack on the Bay of Pigs; a very ill-advised attack which he launched. It was when he realized that he had been double-crossed by the intelligence community,

that he decided that drastic action must be taken. He cleaned out that entire apparatus; firing the Dulles brothers, and proceeded from there. One can't help but be reminded of that historical precedent; but the question here is to get the facts,

to penetrate through what in fact did happen; to find out who it

was who propagated these lies or withheld the truth from the President; how this decision was made, and what the intention of

those actions were.

So, I'm going to put on the screen one more time the contact information. Helga Zepp-LaRouche and Mr. LaRouche both personally called for a direct mobilization of the American people to raise this very question. You can contact the White House at 202 465-1111; or just go ahead and tweet directly @realDonaldTrump. Also, the same thing should be done with all

the members of Congress; both sides of this issue. A total mobilization should take place from the American people. This does not detract, but this feeds directly into the mobilization

that we already have underway to restore the Glass-Steagall Act;

to put this corrupt Wall Street element away for good; to protect

the American economy; and to bring the United States decisively

into this new power relationship.

I think what this situation makes more clear than anything is that the responsibility is our; the responsibility is yours.

It's not going to come from sitting back, cheerleading any political faction or leader; it's only by keeping a clear-eyed focus on what the realities of the present situation are, and what the principles are. What do you stand for? What do you know must be done? What is the leadership that LaRouche PAC

has

provided and continues to provide? To set a straight and narrow

course along exactly those principles and to mobilize accordingly.

So, I would like to invite Ben, Diane, Kesha, if you have anything to add, we can do so briefly and then bring this broadcast to a conclusion.

ROGERS: I think this mobilization is very important in the context that next week it has been confirmed that US Secretary of

State Rex Tillerson is scheduled to go to Russia. We have to make clear that we cannot allow for anything to get in the way of

the forward-moving progress of the potential for the US to actually collaborate as they've said; and this is with Russia, to

defeat ISIS, to stop this terrorist network; to collaborate on economic development and cooperation, as we're seeing with the potential of China and the United States. But it also has to be

made clear that these types of actions cannot be tolerated; and

we have to again make the point that this is an operation that has been run against the Presidency of the United States. The intention has been made clear from the very beginning that it was

the intention of the British Empire to stop this President from

moving in a positive direction. We have to not sit back – as you said – and continue to escalate. Everybody should be calling their Congress members, calling the White House, and doing everything that you can. Those who are leading this fight

in terms of some of the statements that have come out, really have to continue to make the point that there has been an

operation that has been run against the Presidency with the intent to create total chaos.

OGDEN: OK. Keep your eyes on the LaRouche PAC website. We will have more printed and video material as the situation develops. Report back to us on the results of your phone calls,

your tweets, your mobilization; we need tight coordination on this and a very clear focus.

So, thank you very much all of you for tuning in. Thank you to Ben, Kesha, and Diane for joining me here today. Please stay

tuned to larouchepac.com. Good night.

Trump og LaRouche-bevægelsen inspirerer til en tilbagevenden til menneskehedens mission i rummet

Leder fra LaRouche PAC, 26. marts, 2017 – Lørdag, den 25. marts, udsendte præsident Donald Trump en stærk og inspirerende, fem minutter lang video som sin ugentlige tale, hvor han bebuder sin plan om at føre nationen tilbage til rummet, efter Obamas syv års ødelæggelse af NASA og nationens rumprogram. Trump lod sig inspirere af Hubble-teleskopet, der i 1995 skuer ud i tomrummet, for blot at opdage, at der er endnu tusinder, eller millioner – eller flere – nye galakser at opdage. Som Trump sagde: »Denne opdagelse var fuldstændig

utrolig. Men det uforglemmelige syn tilfredsstillende ikke vores dybe hunger efter viden. Denne hunger voksede til stadighed, og endnu mere, og mindede os om, hvor meget, vi ikke ved om rummet; ja faktisk, hvor meget, vi ikke ved om livet.«

Alle borgere på Jorden må få lejlighed til at se denne video:
https://www.youtube.com/watch?time_continue=1&v=ZGt6lkLApuo

Det er måske ikke et tilfælde, at Schiller Instituttet og Fusion Energy Forum, stiftet af Lyndon og Helga LaRouche, på samme tid afholdt konferencer i München, Tyskland, og i Houston, Texas, for at ære den store, tysk-amerikanske rumforsker og visionære person, Krafft Ehrlicke, der blev født for 100 år siden, den 24. marts, 1917. Alt imens flere fremlæggelser i München diskuterede Ehrlickes ekstraordinære liv og karakter, og hans tætte relation til hr. og fr. LaRouche, så viste en fremlæggelse af en schweizisk astronaut, professor Claude Nicollier, der havde besøgt Hubble-teleskopet under sine fire missioner i rummet, flere spektakulære Hubble-fotografier af galakser, som teleskopet havde opdaget.

☒ Blot få minutter senere, da Trump-videoen blev sendt til konferencen umiddelbart efter videoen blev udsendt af Det Hvide Hus, blev publikum slået af målløshed og inspireret af at se mange af de samme, smukke billeder af vort univers, som de netop havde set under den schweiziske astronauts fremlæggelse.

Med ganske få undtagelser har mainstreammedierne i USA, der er fikseret på at ødelægge den amerikanske præsident, baseret på britiske imperieløgne om, hvor farlig Rusland er for verden, totalt ignoreret denne historiske videopræsentation. Ikke siden John F. Kennedys program for at tage til Månen, og siden Ronald Reagans program for et samarbejde mellem USA og Rusland om skabelse af et strategisk forsvar i rummet, imod atomvåben, har en præsident således inspireret nationen – og dog vil de fleste mennesker ikke engang høre det, med mindre vi påtager

os, som vores ansvar, at sørge for det.

Ligesom Ronald Reagans program for SDI, 'Strategic Defense Initiative' (Strategisk Forsvarsinitiativ[1]), var direkte inspireret af Lyndon LaRouche, så ser vi nu præsident Trump bevæge sig imod vedtagelse af en politik, der er blevet initieret og forsvaret af LaRouche – og i de fleste tilfælde, udelukkende af LaRouche – i løbet af de seneste 50 år. Tag LaRouches video fra 1987, »Woman on Mars« (Kvinden på Mars); hans brochure, 'War on Drugs' (Krig mod narkotika), fra 1980'erne; hans program for det Amerikanske System, for en genindførelse af Alexander Hamiltons (økonomiske) opdagelser; hans fremgangsmåde med Store Projekter for global udvikling; hans politik for de Fire Magter, for en forening af USA, Kina, Rusland og Indien; hans bog, »There are No Limits to Growth« (Der er ingen grænser for vækst), fra 1983 – alt dette reflekteres i stigende grad i de politikker, som Donald Trump vedtager.

Vil de lykkes?

Det vil være afhængigt af menneskehedens evne på globalt plan – og ikke kun amerikanernes – til at hæve sig op på et højere eksistensniveau – 'værens-niveau' – til det, Helga Zepp-LaRouche kalder menneskehedens »modne alderstrin«, baseret på den menneskelige arts harmoni gennem skabende samarbejde for at fremme vores tilstand af viden, og af kultur. Denne harmoni er den Europæiske Renæssances rod, som den blev inspireret af Nicolaus Cusanus – Nikolaus von Kues – af Brunnelleschi og andre; og som ligeledes er roden i Song-dynastiets Konfucianske Renæssance, inspireret af Zhu Xi, såvel som den nye Konfucianske Renæssance i dag, inspireret af Kinas præsident, Xi Jinping.

Vi oplever for tiden en revolution i civilisationen. Som Lyndon LaRouche altid har hævdet, så, når dette øjeblik kommer, vil tiden ikke være til heppekor, eller til at følge flokken. Det er en tid for lederskab og personligt ansvar for

menneskeheden som helhed.

Den tid er nu kommet.

Foto: Screenshot fra præsident Trumps ugentlige tale, den 25. marts, 2017, om NASA Authorization Bill, med Hubble-teleskopets, og dets efterfølger, James Webb-teleskopets utrolige succeser.

[1] Se artiklen: »LaRouches Strategiske Forsvarsinitiativ: En amerikansk-sovjetisk aftale for fred og udvikling«

Tyskland må springe med på det Nye Silkevejs-tog! Af Helga Zepp-LaRouche

Det er uden for enhver tvivl en af de vigtigste, strategiske udviklinger, at både præsidenten for FN's Generalforsamling, Peter Thomson, og den nye FN-generalsekretær, Antonio Guterres, har annonceret FN's fulde samarbejde med Kinas initiativ for Den Nye Silkevej. Guterres understregede: »Xi Jinpings vision er den eneste fremtid for menneskeheden på denne planet! FN vil samarbejde med Kina om at fremme fred og udvikling i verden, og målet er at virkeliggøre et fællesskab

for menneskehedens fælles fremtid.«

Det er ikke alene fuldstændig sandt, for Kinas koncept for Den Nye Silkevej har i løbet af de seneste tre et halvt år for længst udviklet sig til et unikt, strategisk initiativ, der går langt ud over oldtidens originale Silkevejs dimensioner og er blevet til en udviklingsstrategi for alle kontinenter på Jorden.

18. marts, 2017 – Mere ubehagelig kunne stemningen mellem forbundskansler Angela Merkel og den amerikanske præsident Donald Trump næppe have været under Merkels besøg i Det Hvide Hus. Ingen håndtryk for kameraerne, knap nogen øjenkontakt, og for det meste misfornøjede miner hos dem begge. Ikke alene er kemien mellem de to ikke god, men det er også åbenbart, at der i den aktuelle, transatlantiske geometri ikke kan findes nogen løsning på spændingerne. Ikke desto mindre er der en løsning i sigte, men den findes på et helt andet, højere plan: win-win-samarbejdet med Kina og Den Nye Silkevej, som både USA og Tyskland er blevet inviteret til at deltage i.

*I betragtning af, at valget af Trump betød et nederlag for Hillary Clintons neoliberale, neokonservative politik, Clinton, som Trump kaldte 'Amerikas Angela Merkel', og at Merkel blev anset for at være 'Obamas nærmeste allierede', kunne man ikke forvente, at de to ville være på bølgelængde. *New York Times* havde således følgende titel på sin dækning, 'Merkel møder Trump, forsvareren versus udbryderen'. Da en korrespondent fra *Die Welt*, under en fælles pressekonference, forsøgte at provokere Trump ved at rejse spørgsmålet om anklagerne om, at britisk efterretningstjenestes GCHQ havde aflyttet ham for Obama-administrationen, vendte Trump sig mod Merkel og kommenterede humoristisk: 'så har vi i det mindste noget til fælles'. Det høstede Trump latter for, mens fr. Merkel knap kunne mønstre et smil.*

Lignende uoverensstemmelser kom op til overfladen ved G20-finansministermødet i Baden-Baden, hvor de ikke kunne blive

enige om formuleringer omkring »protektionisme« og »fair trade«.

Dynamikken, skabt af Kinas diplomatiske initiativer for at forberede Bælt & Vej-forummet den 14.-15. maj i Beijing, er langt mere lovende. Flere end 20 statschefer, over 100 ministerdelegationer, flere end 150 ledere af store organisationer og 1200 delegationer, bestående af videnskabsfolk, industrichefer og økonomer, har allerede givet tilsagn om deltagelse. Rådgiver til det kinesiske statsråd Yang Jiechi, der har ansvaret for forberedelserne til og koordineringen af konferencen, mødtes i slutningen af februar med præsident Trump og så godt som alle medlemmerne af Trump-teamet i Washington. Kort efter kom Trumps invitation til præsident Xi Jinping, til et todages arbejdstopmøde, der skal finde sted den 6.-7. april i Mar a Lago, Trumps ejendom i Florida. Til forskel fra den japanske premierminister Abes besøg, som Trump tidligere har inviteret til sin ejendom, vil det under mødet med den kinesiske præsident ikke komme til at handle om golf, men derimod om et omfattende, amerikansk-kinesisk samarbejde om økonomiske og strategiske spørgsmål.

Under en pressekonference den 10. marts med *China Daily*, på sidelinjen af den Nationale Folkekongres i Beijing, understregede Yang Jiechi, at det er en del af konferencens mål at konsolidere en »bred, international konsensus til Bælt & Vej-initiativet«. Det er, sagde han, Kinas idé, men det bliver ikke et solonummer fra Kinas side; en bedre sammenligning ville være en symfoni, der opføres af et orkester, bestående af alle deltagende lande.

Det er uden for enhver tvivl en af de vigtigste, strategiske udviklinger, at både præsidenten for FN's Generalforsamling, Peter Thomson, og den nye FN-generalsekretær, Antonio Guterres, har annonceret FN's fulde samarbejde med Kinas initiativ for Den Nye Silkevej. Guterres understregede: »Xi Jinpings vision er den eneste fremtid for menneskeheden på denne planet! FN vil samarbejde med Kina om at fremme fred og

udvikling i verden, og målet er at virkeliggøre et fællesskab for menneskehedens fælles fremtid.«

Det er ikke alene fuldstændig sandt, for Kinas koncept for Den Nye Silkevej har i løbet af de seneste tre et halvt år for længst udviklet sig til et unikt, strategisk initiativ, der går langt ud over oldtidens originale Silkevejs dimensioner og er blevet til en udviklingsstrategi for alle kontinenter på Jorden.

Ingen kan bestride, at de mange hundrede projekter, der befinder sig på forskellige stadier af realisering, i forrygende tempo er i færd med at nærme sig det koncept, som vores forlag, *EIR*, allerede i 2014 foreslog i sin omfattende, 370 sider lange rapport, »Den Nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen«.

Med andre ord, så bliver Kina og flere end 70 nationer nu officielt støttet af FN i at virkeliggøre den Alliancefri Bevægelses gamle drøm om en ny, retfærdig, økonomisk verdensorden. Og det er ligeledes ubestrideligt, at ideerne og principperne nu gennemføres på internationalt plan, som Lyndon LaRouche i over 50 år har kæmpet for, som den tunesiske diplomat dr. Ahmed Kedidi for nylig fremførte i en bemærkelsesværdig artikel i Qatar-avisen *Al-Sharq*.

Selvfølgelig står betydelige og eksistentielle trusler i vejen for denne vision om en forenet menneskehed, som hidtil kun er blevet tænkt af filosoffer som Konfucius, Sri Aurobindo, Nicolaus Cusanus eller Leibniz. Akutte eksempler ses i den ekstremt farlige konflikt omkring de nordkoreanske raketprøveaffyringer som reaktion på deployeringen af THAAD-raketforsvarssystemet i Sydkorea og de amerikansk-syd-koreanske militærmanøvrer, såvel som også den kun indledningsvist løste krise i Mellemøsten og det øvrige Sydvestasien, eller krisen i Ukraine, der nu igen tilspidses. Og selvfølgelig vil denne krises pragmatikere og kulturpessimister med argumenter i Aristoteles' ånd som bevis herfor anføre, at målet med en

fælles fremtid for menneskeheden er en uopnåelig utopi.

Men den direkte modsatte tankegang er nødvendig. Hvis vi, i menneskehedens fremtidige, fælles interesse, med vores bevidste viljes medvirken, beslutter os for en vision om, hvor menneskeheden skal befinde sig om 10, 100 eller 1000 år, så kan man udtænke et højere fornuftsplan, på hvilket konflikterne på et lavere plan vil være ophævet. Kinas initiativ med Den Nye Silkevej, hvori alle nationer kan deltage i et win-win-samarbejde, udgår netop fra denne tilgang.

Det vil meget snart vise sig, at Trump kun kan opfylde sit løfte om at forny USA's infrastruktur, hvis lande, der har stor ekspertise inden for dette felt, som Kina, Japan eller Tyskland, deltager i det.

Lige så klart er det, at en fortsat disintegration af Europa kun kan stoppes, hvis de europæiske nationer beslutter sig til at opbygge Balkan og Sydeuropa økonomisk sammen med Kina, inden for rammerne af Den Nye Silkevej. Konflikten omkring den Koreanske Halvø kan kun løses, hvis Nord- og Sydkorea vender tilbage til den fælles udviklingsstrategi, som den netop afsatte præsident Park, efter pres fra Obama-administrationen, havde afsluttet, hvilket kun er tænkeligt, hvis man ser de to koreanske nationer indlejret i Den Nye Silkevejs dynamik.

Og Europa ville måske igen kunne tale om et vestligt værdifællesskab, hvis det opgav det usigelige forsøg på at organisere afskyelige aftaler om opsamlingslejre, som i mellemtiden er blevet til fængsler, for flygtninge, og i stedet går med i en reel udviklingsstrategi for Sydvestasien og Afrika. Dette forudsætter imidlertid, at repræsentanterne for det arrogante, neoliberale, transatlantiske establishment kommer ned fra deres høje hest – eller i modsat fald erstattes af andre politiske kræfter.

Det kan synes urealistisk for mange af samtidens mennesker,

men vi er nu kommet til det tidspunkt i universalhistorien, hvor man må benytte de bedste ideer, som menneskehedens store tænkere har frembragt. Et af de vigtigste koncepter af denne art er den tankegang, som Nicolaus Cusanus har udviklet med *coincidentia oppositorum*, modsætningernes sammenfald. Nicolaus var helt klar over – og har skrevet dette – at han hermed tænkte noget, som ingen før ham nogensinde havde tænkt. Men med denne videnskabelige metode lagde han ikke alene grunden til Den Westfalske Fred, men også til skabelsen af nye opdagelser inden for videnskaberne og den klassiske kunst.

Hvis vi i dag ønsker at løse menneskehedens problemer, må vi udgå fra netop denne Cusanus' tilgang, der er beslægtet med konfuciansk tankegang, på hvilken Xi Jinpings vision bygger. Læsning af Nicolaus Cusanus' *De Docta Ignorantia* ('Om lærd uvidenhed') og det dertil hørende forsvarsskrift kan stærkt anbefales til fordybelse af denne tilgang. [1]

[1] Se: »[En dialog mellem kulturer – En hyldest til Nicolaus af Cusa](#)«, tale af Helga Zepp-LaRouche i anledning af 600-året, i 2001, for Cusanus' fødsel.

Hackerangreb: Pearl Harbor eller Watergate? Eneret på fortolkning, eller sandheden?

Af Helga Zepp-LaRouche

De neoliberale og neokonservative på begge sider Atlanten opfører sig ligesom børn, der holder sig for øjnene og således mener, de er usynlige. I hele verden taler man om, at etablissementets model, der udelukkende kun har sin egen fordel på sinde, på bekostning af det almene vel, er mislykket.

Donald Trump, der vist ikke er perfekt og endnu har at bevise, at den tillid, der blev ham vist, var berettiget, og i hvis administration der lurer alle mulige ubåde, blev valgt, fordi den del af Amerika, som det neoliberale establishment havde afskrevet, havde fået absolut nok af de evige krige, som i løbet af 15 år har kostet seks billioner dollar, har ødelagt utallige soldater og deres familier rent psykologisk og efterladt dem uden midler; har fået nok af »redningspakker« til Wall Street, af narkoepidemi i USA og af et liv uden nogen fremtid.

11. marts, 2017 – Endnu seks uger efter præsident Trumps embedstiltrædelse har det neoliberale establishment stadig ikke affundet sig med resultatet af et demokratisk valg i USA; de neoliberale mainstream-medier overbyder hinanden i deres totalt ubegrundede kampagne for, at russiske hackerangreb skulle have hjulpet Trump til sejr.

I virkeligheden drejer det sig om noget ganske andet: For det første har Trump lovet, og er fast besluttet på, at gøre en ende på den britiske imperiepolitik med endeløse krige i Mellemøsten, og i stedet etablere relationer med Rusland og Kina på et fornuftigt grundlag. Og for det andet sker alt dette på et bagtæppe, hvor det transatlantiske finanssystem kan bryde sammen, hvad øjeblik, det skal være, og hvor Trump, iflg. pressetalsmand Sean Spicer, fastholder sin hensigt om at gennemføre Glass/Steagall-bankopdelingssystemet, hvad der virker som en rød klud på City of London og Wall Street.

Washington Post og *New York Times* gentager dagligt »narrativen« om et angiveligt 'Ruslandsgate', og *NYT*-skribent Thomas L. Friedman hentede endda massemediernes svar på »Tykke Berta« frem og sammenlignede det angivelige, russiske hackerangreb med »Pearl Harbor« (det japanske angreb, der resulterede i USA's indtræden i Anden Verdenskrig) og med »11. september«; hermed skulle Rusland have ramt »selve hjertet af demokratiet«.

Men hvori består egentlig det indhold, som første runde af Wikileaks-offentliggørelserne af disse e-mails bragte for dagen? Det blev bragt frem for dagens lys, at det Demokratiske Partis ledelse massivt manipulerede valgprocessen til fordel for Hillary Clinton og imod Bernie Sanders. Og for det andet, så offentliggjorde Wikileaks den tale, som Hillary Clinton havde holdt for bankierer på Wall Street, hvori hun gjorde det entydigt klart, at hun som præsident ville forsvare Wall Streets interesser. Robert Parry, den undersøgende journalist, der bl.a. erhvervede sig et uangribeligt ry for sin afsløring af Iran-kontra-skandalen, påpeger i sin seneste artikel, »Politikken bag Ruslandsgate«, at det næppe er forståeligt, hvordan det skulle ramme »demokratiets hjerte«, når den amerikanske befolkning får hjælp til deres ret til at blive informeret om disse afgørende kendsgerninger om en kandidat til præsidentembedet.

Netop, som heksejagten imod Trump og flere af hans regeringsmedlemmer og rådgivere havde nået et nyt højdepunkt, begyndte Wikileaks på en ny runde af offentliggørelser af informationer, der endda overgår Edward Snowdens afsløringer. Indholdet af disse afsløringer refererer til den totale udspionering, som, udover NSA, nu også sker gennem CIA (og den britiske efterretningstjeneste GCHQ) over for hele verden, ved at bruge Smartphones, tablets, computere, Smart-TV og andet elektronisk udstyr. Det drejer sig her om et retssikkerhedsbrud uden fortilfælde, som blot endnu ikke har ført til en storm af indignation, mens denne lækkerbisknen

langsomt steger på panden. Det er nemlig strengt forbudt for CIA at gennemføre operationer internt i USA imod landets egen befolkning. Denne gang hørte man ikke engang et spagfærdigt »udspionering mellem venner – det går slet ikke« fra fru Merkel.

Men en del af disse nye Wikileaks-afsløringer viste desuden, at CIA råder over de tekniske muligheder for at bemægtige sig udenlandsk, elektronisk udstyr og under falsk flag tilsyneladende udføre hacking og andre operationer, så det legitime spørgsmål opstår, om dette angivelige russiske hackerangreb måske ikke var blevet udført i Langley, Virginia, CIA's hovedkvarter? Eller måske i USA's konsulat i Frankfurt, Tyskland, der er blevet identificeret som den sekundære operationsbase for den slags aktiviteter i Europa, Kina og Mellemøsten? Netop det faktum, at der dukkede kyrilliske bogstaver og russiske navne op i nogle af hackeroperationerne, rejser spørgsmålet om operationer »under falsk flag«, da de yderst erfarne hackere vel næppe kan være så dumme at lægge deres visitkort på tabletten.

Med disse offentliggørelser har situationen i USA ændret sig. Nu er Trump-teamets angivelige forbindelse med Rusland ikke længere det eneste fokuspunkt, men derimod spørgsmålet om, hvem, der er ansvarlig for disse »leaks«, den ulovlige viderefremstilling af informationer om samtaler mellem Trump-medarbejdere med f.eks. den russiske ambassadør Kiseljak, som medarbejderne, i fuld overensstemmelse med deres hverv som senator eller medlem af overgangsteamet har ført. Det senatsudvalg, der undersøger disse spørgsmål, under ledelse af senator Grassley, indsamler nu oplysninger i begge retninger – altså ikke kun om den angivelige kontakt mellem Trumps team og russiske institutioner, men frem for alt også, hvor disse illegale, utætte steder i efterretningstjenesten findes.

I mellemtiden udtaler tidligere medlemmer af efterretningstjenesten sig nu offentligt, som f.eks. William Binney, en af udviklerne af det globale NSA-overvågningssystem

– altså en af topekspertene på dette område og nuværende whistleblower, som Edward Snowden – og som fordømmer CIA's metoder som værende absolut forfatningsstridige. Disse praksisser betyder en total korrumpning af retssystemet, og USA skulle nu være en politistat og være betænkelig tæt på at være en totalitærstat, iflg. Binney.

Det kunne vise sig, at det på ingen måde var historien om den angivelige russiske hacking af det Demokratiske Partis e-mails, der som følge skulle have hjulpet Trump til sejren, som var »Pearl Harbor-begivenheden«, men at Trumps mangeårige ven Roger Stone derimod har ret i sin analyse: Stone, der efter sin tid som medarbejder i Nixon-regeringen har været aktiv i diverse Republikanske valgkampe og administrationer, siger, som et samtidigt vidne til den skandale, der afsluttede Nixons karriere, at den aktuelle affære er en skandale, der fuldstændig sætter Watergate i skyggen. Det drejer sig, iflg. ham, om den alvorligste overtrædelse af loven og den offentlige moral i USA's historie.

Med hensyn til det spørgsmål, der nu er blevet relevant – nemlig, hvem der har forordnet, at overvågningen af Trump skulle ske gennem en anmodning fra den såkaldte FISA-domstol (en specialdomstol, der er ansvarlig for forsvar mod spionage), – understregede Stone, at det var usandsynligt, at dette skulle være sket uden Obamas indgriben. I Nixons tilfælde var det sådan, at denne faktisk ikke på forhånd vidste noget om indbruddet i Watergate-hotellet, men alligevel sluttelig måtte påtage sig ansvaret for det. Det er nu, iflg. Stone, blot et spørgsmål om tid, hvornår Obama, den tidligere forsvarsminister og cheferne for CIA og FBI må vidne for en Grand Jury (der har beføjelse til at afgøre, om der skal rejses tiltale, men ikke til at fælde dom), og hele affæren kunne muligvis blive til den største skandale i amerikansk historie. Spørgsmålet vil meget snart blive, hvad Obama vidste, og hvornår.

De neoliberale og neokonservative på begge sider Atlanten

opfører sig ligesom børn, der holder sig for øjnene og således mener, de er usynlige. I hele verden taler man om, at etablissementets model, der udelukkende kun har sin egen fordel på sinde, på bekostning af det almene vel, er mislykket.

Donald Trump, der vist ikke er perfekt og endnu har at bevise, at den tillid, der blev ham vist, var berettiget, og i hvis administration der lurer alle mulige ubåde, blev valgt, fordi den del af Amerika, som det neoliberale establishment havde afskrevet, havde fået absolut nok af de evige krige, som i løbet af 15 år har kostet seks billioner dollar, har ødelagt utallige soldater og deres familier rent psykologisk og efterladt dem uden midler; har fået nok af »redningspakker« til Wall Street, af narkoepidemi i USA og af et liv uden nogen fremtid.

De arrogante og stædige kommentatorer i Europa skulle som eksempel for sig selv tage, hvordan den strategiske forandring i andre dele af verden bliver realiseret. Den 7. marts understregede den kinesiske udenrigsminister Wang Yi atter, at det er Kinas mål, gennem samarbejdet med USA, Rusland og Kina, at stabilisere situationen i verden og derudover fremme en global, økonomisk, teknologisk og videnskabelig udvikling. De moderne infrastrukturprojekter, som Kina allerede har initieret i 60 nationer langs den Nye Silkevej, tilbyder en platform for de mest strålende udsigter for hele verden, hvis de vigtigste nationer går sammen om det. Initiativet til den Nye Silkevej kom fra Kina; men det tilhører hele verden, og dets fordele skal komme alle nationer til gode.

Det er ganske vist ikke så enkelt for folk i Tyskland at danne sig et klart billede, i betragtning af de totalt ensrettede mainstream-medier og deres hysteriske anti-Trump-kampagne, dæmoniseringen af Putin og de udbredte, negative rapporteringer om Kina. Men én ting bør stå klart gennem den enkeltes egen refleksion: Denne verdens problemer kan kun løses, hvis USA, Rusland og Kina arbejder sammen. Og kun de

politiske kræfter i Tyskland, som tilslutter sig disse perspektiver, fortjener at blive støttet.

Tyskland har en fantastisk mulighed for at bidrage med sin store, kulturelle og videnskabelige tradition til skabelsen af det Nye Paradigme med samarbejde mellem alle verdens nationer omkring opbygningen af den Nye Silkevej. Lad ikke massemediernes »narrativer« spærre vejen for os.

Er Obama anfører for et 'Maidan' imod Trump?

Hvad er Europas virkelige interesse?

Af Helga Zepp-LaRouche

4. marts, 2017 – En artikel i *New York Times* fra 1. marts gør det klart, hvor forbløffende arrogant og direkte uforskammet, de neoliberale politikere og medier i Europa lige fra begyndelsen har forholdt sig over for en demokratisk valgt, amerikansk præsidents valgsejr! Allerede i det tidlige efterår begyndte Obama at sænke klassificeringsniveauet for diverse tvivlsomme efterretningsrapporter om Ruslands angivelige manipulation af den amerikanske valgproces, som delvist var baseret på britiske kilder, og som der frem til i dag absolut ikke findes nogen beviser for, for at maksimere den kreds af personer, der har adgang til disse rapporter. Ligeledes blev tilsvarende informationer givet til europæiske allierede – og tydeligvis til bestemte medier.

Det forklarer den uhørte arrogance, hvormed disse kredse som

aftalt var så sikre på, at Trump ikke ville blive siddende i Det Hvide Hus i sin fulde embedsperiode, og at »undersøgende journalister nu ville få masser at lave«, som der endda stod at læse *Der Tagesschau!* »Vil Donald Trump blive myrdet, afsat gennem et kup eller blot afsat ved en rigsret?«, lød det i det britiske *Spectator*. I samme skure kørte en ARD-presseklubudsendelse, hvor udgiveren af *Die Zeit*, Josef Joffe, grublede over »Mord i Det Hvide Hus«, og med det franske radioshow Karl Zero, hvor der fuldstændigt smagløst blev diskuteret diverse døds måder, der snart kunne skille Trump fra livet.

Londonavisen *Daily Mail* citerede, uden at nævne navn, en kilde – angiveligt en ven af familien – iflg. hvilken Obama personligt, fra sit nye herresæde i Washington-bydelen Kalorama, vil anføre en kampagne, hvis mål er at fjerne Trump fra Det Hvide Hus enten ved en rigsretssag eller tilbagetræden. Og i stedet for at konfrontere det faktum, at det var Obamas og Hillary Clintons katastrofale politik med hensyn til de »ynkværdige« (dvs. de amerikanske borgere i de tidligere industrialiserede områder, nu kaldet 'rustbæltet', der ikke så nogen fremtid for sig selv med den hidtidige politik fra de etablerede eliter, -red.), som forskaffede dem valgnederlaget, så efterplaprer det Demokratiske Parti som et mantra 'narrativen' om de russiske hackerangreb. Oversiddere fra Obamas efterretningstjenester strør næsten dagligt nye aflytningsprotokoller til medierne, der skal danne belæg for eksistensen af upassende relationer mellem medlemmer af Trump-administrationen og Rusland. Det seneste eksempel: Samtaler, som justitsminister Jeff Sessions, i sin daværende funktion som medlem af det amerikanske Senats Udenrigsudvalg, har haft med den russiske ambassadør Sergej Kisljak, og som hører til Sessions opgaver, bliver nu af Demokraterne benyttet som yderligere ammunition til at kræve hans afgang.

Den russiske udenrigsminister Sergej Lavrov kommenterede anklagerne fra »unavngivne kilder« om, at Kisljak skulle være

en spion og en hverver af spioner, med, at alt dette mindede ham om McCarthy-perioden, alt imens Trump selv talte om en total heksejagt imod ham og hans administration.

Det er i sandhed en ny McCarthy-heksejagt, som det neoliberale establishment på begge sider Atlanten iscenesætter, fordi Trump har skrinlagt hele den unipolære politiks aksiomer, som Amerika har forfulgt siden starten af George W. Bush' embedsperiode, hvilket også tydeligt kom frem under Trumps tale om nationens tilstand. Trumps argument med, at man med de seks billioner, som krigene i Mellemøsten havde kostet, kunne have opbygget USA's økonomi to eller tre gange, stiller den totale modsætning på spidsen.

Men, alt imens det neoliberale establishment i Europa på forbløffende vis lader den demokratiske maske falde og åbenlyst allerede spekulerer på tiden efter Trump, så burde de hellere feje for egen dør. Tegnene på et nyt, og langt mere dramatisk finanskrak end det, der fandt sted i 2008; en fornyet krise i Grækenland; bankkrisen i Italien; uforudsigelige valgresultater i flere lande i år; en eller flere stater, der vil følge i Brexits spor – kombinationen af alle disse udviklinger kunne meget hurtigt stille spørgsmålstegn ved euroens, og selv EU's, eksistensgrundlag. Men disse regeringer er tydeligvis lige så meget ude af stand til, eller uvillige til, at opgive en politik, der har frembragt disse kriser, som de amerikanske Demokrater vægrer sig ved at erkende årsagerne til deres valgnederlag.

Fem år efter ECB-chef Mario Draghis berømte sætning om, at han vil gøre, »hvad der skal til« for at redde euroen, er eurokrisen tilbage på fuldt blus, men med den forskel, at Centralbankerne nu har affyret alt deres krudt med 'kvantitativ lempelse' og negative rentesatser. Trojkaens nedskæringspolitik over for Grækenland har ødelagt landets økonomi og kostet befolkningen usigelige lidelser. Den tyske finansminister Wolfgang Schäubles stædighed mht. at bevilge Grækenland en gældsreduktion, og naturligvis den voksende

fortvivlelse hos folk i Italien, Spanien og Portugal over EU-politikken, truer med at blive udløseren af det globale finanssystems kollaps. Den kinesiske avis *Global Times*, som er talerør for regeringen, advarer netop om dette, og om virkningen på Kina.

Selvfølgelig er krisen i Grækenland blot én af mange miner, der kunne få det transatlantiske finanssystem til at detonere. I betragtning af de 3,7 billioner, som ECB har smidt ud til det skrantende europæiske banksystem, og i betragtning af en statsgæld i USA på 20 billioner, vil alt ikke alene for Trump afhænge af, at han opfylder sit valgløfte og gør en ende på kasinoøkonomien ved at genindføre Glass/Steagall-bankopdelingsloven.

Bankopdelingen – nøjagtig efter de samme regler, som Franklin D. Roosevelt gennemførte i 1933 – er blot det første, uopsættelige skridt, der må følges op af de næste tre love, som Lyndon LaRouche har defineret som en samlet pakke til overvindelse af denne krise. Den nuværende, monetaristiske politik må erstattes af en tilbagevenden til det Amerikanske Økonomiske System, i traditionen efter Alexander Hamilton, med oprettelsen af en nationalbank og et statsligt kreditsystem, og med en massiv forøgelse af økonomiens produktivitet, der kan opnås med et forceret program for udvikling af kernefusionskraft og virkeliggørelsen af et internationalt samarbejde omkring rumfart som drivkraft. I USA er resolutioner, der modsvarer dette, allerede blevet vedtaget af elleve delstatskongresser.

Selv om man ikke tilslutter sig professor i økonomi Mark Blyths synspunkt om, at EU, med de forventede valgresultater i flere lande, vil falde fra hinanden, endnu før Storbritannien har aktiveret artikel 50 for Brexit, bør det stå klart, at et »vi fortsætter på samme vis« med hensyn til EU og euroen, ikke kan fungere. Ikke overraskende bringer Jean-Claude Juncker med sin hvidbog til overvindelse af krisen i Europa intet nyt frem; hans fem scenarier er blot variationer af den samme,

neoliberale, geopolitiske idé.

Alternativet hertil er soleklart: De europæiske nationer må tage imod det kinesiske tilbud om at samarbejde om den Nye Silkevej, det såkaldte Bælt & Vej-initiativ. Dette projekt har allerede i løbet af de forgangne tre år fuldstændig forandret dynamikken i verden; allerede 70 nationer arbejder sammen med Kina, og det drejer sig om det største infrastruktur- og udviklingsprogram i menneskehedens historie. I stedet for planer om at indgå ekstremt tvivlsomme aftaler med kystlande omkring Middelhavet, burde fru Merkel hellere gribe Kinas tilbud om, sammen med andre stater, at opbygge Mellemøsten og det øvrige Sydvestasien, såvel som også det afrikanske kontinent, og dermed løse flygtningekrisen på en permanent og menneskelig måde.

Som det ser ud, så er den neoliberale politiks betonhoveder ikke til sinds at gøre dette. Den tyske finansminister Schäuble holder stædigt på sit pund kød, og for ham kan der ikke være tale om en gældsreducering for Grækenland. Kina opbygger ikke alene havnen i Piræus som transitpunkt for den Nye Silkevej, men investerer også i byggeriet af jernbaneforbindelsen fra Athen over Beograd til Budapest. Og hvad gør EU-kommissionen? De forsøger at blokere netop dette byggeri!

Det er på allerhøjeste tid, at flere og flere mennesker går sammen med BüSo og Schiller Instituttet om Tysklands og de andre europæiske staters virkelige interesser, som ligger i at samarbejde med Kina, Rusland, Indien, Japan og andre stater om de storslåede perspektiver, der nu er på dagsordenen med den Nye Silkevej. Det er absolut ikke i vores interesse at deltage i heksejagten på Trump og Putin, og vi bør være himmelhenrykte over, at den nye, amerikanske præsident annullerer interventionskrigene.

Det er først og fremmest et krav at se på årsagerne til, at en stor del af verden befinder sig i så kaotisk en tilstand:

Årsagen er den unipolære politik, der er blevet ført af Bush, Thatcher, Blair, Obama og Cameron, og til hvilken politik også NATO's og EU's imperieudvidelse til Ruslands grænser hører, såvel som også politikken med 'farvede revolutioner' og krige i Østeuropa og i Mellemøsten og det øvrige Sydvestasien og Nordafrika. Til denne politik hører ligeledes den neoliberale økonomiske politik, der sætter bankernes og spekulanternes interesser i første række, for at det skal gå etablerementet endnu bedre – dette etablerement, for hvem de 'ynkværdige' ikke engang er værdige at ynkes over. Og, som man nu kan se, er disse neoliberale totalt illiberale, for ikke at sige diktatoriske, når demokratiske flertal går op imod dem.

Heldigvis er det endnu ikke for sent at springe med på det Nye Silkevejstog!

Narcissistiske »Demokraters« virkelighedstab antager kliniske former. Af Helga Zepp-LaRouche

Og hvor var disse medier og deres ensrettede politikere, da regeringerne Bush og Obama, bakket op af hele det »vestlige værdifællesskab«, i årevis bombarderede staterne i Mellemøsten og det øvrige Sydvestasien og bevæbnede terroristgrupper, og som har kostet over én million mennesker livet og bragt usigelige lidelser over mange millioner familier, og uden hvilken fremfærd den nuværende form for flygtningekrise overhovedet ikke ville have eksisteret?

25. februar, 2017 – Det kollektive hysteri, som har grebet det

neoliberale, transatlantiske establishment med hensyn til de dybtgående, strategiske forandringer, som bl.a. manifesterer sig i Trumps præsidentskab og den Nye Silkevejsdynamik, fremviser en ny form for et massepsykologisk fænomen. I en symbiotisk sammensmeltning af gruppetankegang og gruppenarcissisme, fortaber fortalene for det åh, så demokratiske »vestlige værdifællesskab« sig i verbale udfald af laveste karakter mod anderledetænkende, uden at det i mindste måde falder dem ind, hvor diktatorisk, de opfører sig.

Den utvivlsomt mest dramatiske demonstration af dette kliniske virkelighedstab er den patologiske ophidselse, med hvilken enhver udtalelse fra præsident Trump bliver kommenteret. Et af de seneste eksempler er Trumps tale for Conservative Political Action Conference (CPAC) i National Harbor i delstaten Maryland. Han påpegede det åbenlyse, nemlig, at USA i løbet af de seneste 15 år har givet seks billioner dollar eller mere ud til krige i Mellemøsten og det øvrige Sydvestasien, hvilket har resulteret i, at dette område i dag befinder sig i en dramatisk værre tilstand. Hvis de hidtidige præsidenter i stedet for havde tilbragt denne periode ved stranden, ville alle i dag have været væsentligt bedre stedt, og med pengene kunne man have genopbygget sit eget land tre gange. Men medierne fandt altså ikke, at disse betragtninger var værdige til kommentarer og hyperventilerede i stedet for over, at nogle af dem, der tidligere var gået frem med særligt ondskabsfulde nyhedsrapporteringer imod Trump, ikke var blevet inviteret til at deltage i Det Hvide Hus' medie-pool.

Og hvor var disse medier og deres ensrettede politikere, da regeringerne Bush og Obama, bakket op af hele det »vestlige værdifællesskab«, i årevis bombarderede staterne i Mellemøsten og det øvrige Sydvestasien og bevæbnede terroristgrupper, og som har kostet over én million mennesker livet og bragt usigelige lidelser over mange millioner familier, og uden hvilken fremfærd den nuværende form for flygtningekrise overhovedet ikke ville have eksisteret?

I stedet for blot at modsætte sig Trumps krav om, at Europa må bruge flere penge til den militære oprustning, af den simple grund, at der ikke eksisterer noget trusselsscenario, fordi Warszawapagten ikke længere findes, og fordi, Rusland ikke har nogen erobningsplaner – hverken over for de baltiske stater eller over for Polen eller nogen som helst andre – alt imens NATO og EU derimod har udvidet sig til Ruslands grænser, så reagerer disse medier ikke mindre hysterisk med krav om Tysklands og EU's atomoprustning. »Har EU brug for bomben?«, skrev for nylig medarbejdere på den åh, så liberale avis *Die Zeit*, Peter Dausend og Michael Thumann, og afslørede således, hvor de egentlige krigsmagere sidder – nemlig i dettes blads redaktionslokaler.

Det neoliberale, neokonservative establishment er ganske enkelt ude af stand til at analysere og på afgørende vis rette sit mislykkede paradigme.

Endnu et eksempel på denne holdnings absurditet er EU's seneste fremfærd over for højhastighedsjernbanen, finansieret af Kina, mellem Beograd og Budapest. Denne 350 km lange strækning, som første gang blev foreslået i 2013 af præsident Xi Jinping, og som vil forkorte rejsetiden mellem disse to hovedstæder fra otte til tre timer, er selvsagt en stor fordel for de berørte lande, Serbien og Ungarn, men også for hele Balkan. Men nu har EU indledt en undersøgelse af, om projektet er finansielt bæredygtigt (!), og om det overholder EU's retningslinjer. Og så er Serbien ikke engang medlem af EU!

Befolkningerne i alle Balkanstaterne er sig smerteligt bevidst, at EU ikke har virkeliggjort én eneste af de transportkorridorer, som oprindeligt blev besluttet på EU's transportministerkonference i 1994 på Kreta, men som derefter alle faldt som ofre for EU-kommissionens og ECB's 'nøjsomhedspolitik', nedskæringer. Det bør således ikke undre nogen, at de central- og østeuropæiske stater, såvel som Balkanlandene, ser deres fremtid i forlængelsen af den Nye Silkevej, Kinas »Bælt & Vej-initiativ«, som tilbyder dem et

perspektiv for at deltage i det mest dynamiske og største infrastrukturprojekt, verden nogen sinde har set. Men, i stedet for at acceptere Kinas mange tilbud om samarbejde og virkeliggøre de enorme, økonomiske muligheder, der ligger i alle de eurasiske staters samarbejde, i et win-win-samarbejde, så forsøger det neoliberale EU-bureaukrati ud fra en svaghedsposition at udøve en magt, som det for længst, i betragtning af EU's sørgelige tilstand, har mistet.

Herom skriver *Global Times*: »EU gennemgår tydeligvis svære tider og forsøger tydeligvis at bevise sin autoritet, idet den forordner undersøgelser og omvurderinger, men EU befinder sig i en blindgyde. Det er uklart, hvilke interesser, EU-undersøgelsen skal tjene.«

Kina må forsøge at overbevise EU om fordelene ved samarbejde.

Knap så forestillingsforladt er det Londonbaserede, næststørste rådgivningsfirma i verden, PricewaterhouseCoopers (PwC), som operer i 152 stater med 756 kontorer og 223.000 ansatte. De har netop udgivet en omfattende undersøgelse med titlen, *PwC B&R Watch: China and Belt and Road Infrastructure; 2016 Review and Outlook*, hvor det ved hjælp af mange grafiske fremstillinger og illustrationer fremstilles, hvilket enormt potentiale Kinas Silkevejsinitiativ har. Dette initiativ vedrører allerede tre kontinenter og 66 stater og strækker sig fra Litauen til Indonesien, som alle nyder godt af en eksplosiv vækst, og bringer enorme fordele for transport, udvinding af energi, kommunikation, sundhedssektor og endnu flere områder.

EU's besynderlige holdning er for længst blevet genstand for diskussion i Asien. Allerede for et år siden spurgte S. Rajaratnam School of International Studies i en artikel, om EU allerede var kommet for sent til det Nye Silkevejstog? De europæiske medier fokuserede udelukkende på kinesiske opkøb og forsømte fuldstændigt at belyse det enorme potentiale, der for alle parter resulterer af et samarbejde med Kina. Følgelig er

Europas borgere ekstremt dårligt informeret.

Selv om karnevalsrådet »Mainz når byen synger og ler« på ingen måde er så vigtigt, som det måske kan synes for dette eller hint opblæste hoved, så er dette års version imidlertid på eksemplarisk vis velegnet til iagttagelse af den ondsindede karakter af etablisementets gruppenarcissisme, der i det mindste selektivt var samlet i publikum. Nogle af indlæggene, som f.eks. indlæggende fra Hanz-Peter Betz og Lars Reichow, havde så godt som intet mere med humor at gøre og var kun giftige fornærmelser på allerlaveste plan af Trump, som publikum – hvis man skal tro kameraføringen – reagerede samstemmende på.

Disse indlæg afslører ikke blot en dårlig smag, men reflekterer også en aggression, der gør det tydeligt, hvor skrøbelig den politiske situation er, og hvor tynd den »vestlige værdifællesskabs« facade allerede er blevet. Bag denne facade findes netop dette krav om at være enegældende, som er forbundet med den unipolære verdensorden, og som ikke var krigene i Mellemøsten og Sydvestasien, bygget på løgne, én eneste demonstration værdigt. Netop af denne grund råber de neoliberale, neokonservative efter den »pæne« Obama. Og det er ikke så meget Trump, der har vanskeligt ved at finde Tyskland på verdenskortet, som en af disse såkaldte komikere mente, som det er dem selv, når det drejer sig om at vide, hvor Yemen findes på kortet.

I de kommende måneder vil verden fortsat forandre sig lige så dramatisk, som vi har set det i det forgangne år. Hvis vi er heldige, vil det komme sådan, som det allerede var sidste gang, da et system gik til ende: Der vil være mange vendekåber, og nogle vil forblive betonhoveder. Forskellen er den, at der denne gang er et stort antal stater, der allerede er i færd med at etablere en helt ny form for samarbejde mellem staterne. De europæiske nationer har valget mellem enten at samarbejde om menneskehedens fremtidige skæbnefællesskab, eller også snart at komme til at høre til

»de ynkværdige«.

Foto: Oprustning af den Europæiske Union og NATO? »Har EU brug for bomben?«, skrev for nylig den åh, så liberale, tyske avis Die Zeit. I modsætning hertil rapporterer PricewaterhouseCoopers (PwC), hvilket enormt potentiale, Kinas Silkevejsinitiativ har.

Schiller Institut interviewer dansk Ruslandsekspert Jens Jørgen Nielsen på treårs- dagen for kuppet i Ukraine

København, 22. februar, 2017 – Som det danske bidrag til den internationale aktionsdag på treårsdagen for kuppet i Ukraine havde Schiller Institut et timelangt interview (engelsk) med den danske Ruslandsekspert, Jens Jørgen Nielsen, om Ukraine, Krim, Rusland og Vestens fejltagelser.

Jens Jørgen Nielsen er historiker og filosof, med et dybtgående kendskab til Rusland og Østeuropa. Han har været Moskvakorrespondent for dagbladet Politiken, har forfattet mange bøger om Rusland og Østeuropa, inklusive »Ukraine i spændingsfeltet« (udgivet februar 2016) og en bog om Putin (»På egne præmisser – Putin og det nye Rusland«, udgivet 2013), og han optræder jævnligt i medierne som Ruslandsekspert og er leder af organisationen Russisk-Dansk Dialog, og desuden lektor ved Niels Brock.

Her følger nogle af de områder, der blev dækket af det meget polemiske interview, og som fordømmer Vestens fejltagelser og geopolitiske intentioner: Interviewet indledtes med en beskrivelse af begivenhederne i Ukraine, ikke som et demokratisk skifte, men som et ulovligt kup, anført af pro-nazistiske elementer, og som en del af det geopolitiske forsøg på at holde Rusland og de asiatiske nationer nede; den historiske baggrund for spørgsmålet om Krim; at Vesten, med sin sanktionspolitik, skyder sig selv i foden – Rusland er ikke isoleret, men arbejder sammen med Kina, BRIKS, osv. Han udtalte, at der ville have været fare for atomkrig, hvis Hillary Clinton var blevet valgt til præsident, og at mange russere nu frygter, at der kunne komme et kup/mordforsøg mod Donald Trump pga. dennes beredvillighed til at normalisere relationerne med Rusland. Han beskrev perioden mellem Sovjetunionens kollaps og kuppet i Ukraine som en tabt mulighed for at skabe en sikkerhedsorden, der burde have inkluderet Rusland.

Interviewet blev gennemført af formand for Schiller Instituttet i Danmark, Tom Gillesberg.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=nFtvjZ9tDmo&feature=youtu.be>

Audio:

https://soundcloud.com/si_dk/jens-jorgen-nielsen-russia-expert-on-the-3rd-anniversary-of-the-coup-in-ukraine

**International Aktionsdag 23.
februar:
Kup i Ukraine 2014; i USA
2017?
EIR udgiver 17 sider lang
Rapport,
"Obama and Soros Color
Revolutions
–Nazis in Ukraine, 2014; USA,
2017?"**

Leder fra LaRouchePAC, 21. februar, 2017 – »Sæt Obama i fængsel for forræderi«; sådan vil hovedbanneret lyde på LaRouchePAC Aktionsdag, der finder sted kommende torsdag, 23. februar. Den landsdækkende mobilisering markerer treårsdagen for det Soros-Obama-støttede, nazistiske kup i Ukraine, og den vil mobilisere befolkningen til at stoppe live-operationen for at lancere en tilsvarende, nazistisk »farvet revolution« imod Trump-administrationen i USA i dag.

Tirsdag sagde Lyndon LaRouche til medarbejdere, at, i tilfældet Ukraine, »tog nazisterne over med et Hitler-program. Vi må sige det klart: de var nazister, støttet af Obama og Soros«. Han tilføjede, at en sådan klarhed vil være nyttig for den russiske præsident Vladimir Putin og hjælpe ham med at få ryddet ud i roderiet, hvilket han gerne vil gøre. LaRouche sagde udtrykkeligt, at briterne står bag Obama-Soros-planerne for USA i dag; at de omgående må lukkes ned; og at LPAC's

Aktionsdag har til formål at gøre præcis dette. Flyvebladet, der skal uddeles på denne aktionsdag, findes her (engelsk) <https://larouchepac.com/sites/default/files/20170222-ukraine-final.pdf>

Med dette formål for øje – at lukke Obama-Soros-planerne for USA ned – har *Executive Intelligence Review* netop bebudet udgivelsen af et dramatisk dossier om spørgsmålet, med følgende pressemeddelelse:

EIR's Nyhedstjeneste udgav i dag en specialrapport, "Obama and Soros Color Revolutions–Nazis in Ukraine, 2014; USA, 2017?", som bliver udgivet i *EIR's* faste ugentlige nummer.

Den 17 sider lange forpremiere på rapporten falder samtidig med treårsdagen for kuppet, den 22. februar, 2014, i Ukraine, og har til formål at præsentere sandheden om Maidan-processen fra november 2013 til februar 2014: at det var en forud planlagt omstyrtelse af regeringen, som involverede ukrainske neonazister – der bagefter blev installeret i Kiev-regeringen; og at den havde aktiv støtte fra mangeårige, angloamerikanske efterretningstjenester og Obama-administrationen.

Denne treårsdag for det pronazistiske kup i Ukraine falder samtidig med, at de selv samme netværker, kontrolleret af Det britiske Imperium, finansieret af Soros og tilknyttet Obama, angriber det netop indsatte Trump-præsidentskab, der, i lighed med den afsatte ukrainske præsident Janukovitj, har givet udtryk for sin hensigt om at få en arbejdsrelation med Rusland.

Myten om Maidan som en opstand på basis af »folkemagt«, der afsatte Ukraines regering, er præcis det – en myte. I realiteten var det en krigsførelse gennem 'farvet revolution', der blev begået for at konfrontere Rusland og anstifte igangværende destabilisering. Dette var målet for London/Wall Street-aksen bag Obama-Soros-aktionerne til støtte for Maidan, og som var et fremstød for at forpurre den eurasiske,

strategiske alliance for udvikling, der hastigt er i færd med at vokse frem mellem Rusland, Kina, Indien og andre nationer, og som nu udtrykkes som »den Nye Silkevejs«-udvikling. I maj måned vil Kina være vært for et globalt topmøde mellem nationer om dette – Bælt-og-Vej-initiativet.

Rapporten vil fuldt ud dokumentere de anklager, der er anført ovenfor, og vil blive vidt cirkuleret i hele USA i denne uge, både i elektronisk form og på tryk. Der bliver offentlige møder i Boston og New York, så vel som i andre byer, på torsdag, den 23. februar, hvor rapporten vil blive uddelt.

De fem afsnit i den nye rapport (plus links til dokumentation):

1. Den strategiske situation i Ukraine, fra Maidan neonazi-kuppet og frem til denne nations kollaps ind i økonomisk og strategisk kaos i dag.
2. Den neonazistiske oprindelse til de ledende grupper og personer i regimeskifte-kuppet i 2014.
3. En kronologi over selve kuppet, fra november 2013 til februar 2014.
4. En profil af den 'farvede revolutions' oprindelse og metoder.
5. Appellen udstedt af dr. Natalia Vitrenko, præsidentkandidat fra Ukraines Progressive Socialistparti, til EU den 10. februar, 2017, om at standse Kiev-regimets igangværende undertrykkelse.[1]

Foto: Den amerikanske senator, John McCain i Kyiv, hvor han betragter kuppet, kørt af USA's Udenrigsministerium, imod Ukraines demokratisk valgte regering, 14. december, 2013. (Foto: USA's Ambassade, Ukraine)

[1] Se: Nazistisk Kiev-regime forsøger at gøre Vitrenko tavs med falske anklager; Appel til EU 10. februar, <http://schillerinstitut.dk/si/?p=17922>

EIR spørger udenrigsminister Anders Samuelson om forholdet til Rusland og Kina, den 10. februar 2017

På det Internationale Pressecenter, København.

EIR: Jeg har et spørgsmål angående forholdet til Rusland og Kina.

Et nyt paradigme for en alliance for økonomisk udvikling er i stigende grad i færd med at afgøre den økonomiske politik i verden. Dette paradigme har været promoveret af vore redaktører, (Lyndon og Helga) LaRouche, og anført af Kinas Bælt-og-Vej-Initiativ, i tæt samarbejde med Rusland, BRIKS-nationerne og 70 andre nationer.

Du har tidligere sagt, at Danmark burde følge USA's politik.

Nu er der en mulighed for, at USA vil tilslutte sig dette nye paradigme.

Trump har, begyndende med sin telefonsamtale med Putin, lovet, at han vil normalisere forholdet til Rusland, for at opnå økonomisk samarbejde og for at bekæmpe IS. Vil du gøre det samme?

Danmark har et strategisk partnerskab med Kina og er medlem af AIIB (Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbank).

Vil du arbejde for, at Danmark bringer Den Nye Silkevej til de nordiske lande og Vesteuropa?

Hør udenrigsministerens svar på videoen.

Den britiske efterretningstjeneste afslører sig selv i sine operationer mod Trump. Af Helga Zepp-LaRouche

Imens vokser det nye paradigme frem i form af en ny, økonomisk verdensorden, hvor BRIKS-staterne og Kinas politik med Den nye Silkevej tilbyder et win-win-samarbejde til alle verdens nationer, hvor alle kun kan vinde gennem gensidig fordel. Såfremt det lykkes for Trump at samarbejde med denne nye kombination, hvilket man først vil få at se, når han er indsat i embedet, kunne en ny æra for menneskeheden begynde, hvor suveræne nationer samarbejder om et skæbnefællesskab for menneskehedens fremtid, og hvor imperiets æra bliver henlagt.

14. januar, 2017 – Det uhørte hysteri hos de etablerede medier og de neokonservative på begge sider af Atlanten over Donald Trumps valgsejr giver stof til et førsteklases lærestykke i den faktiske dynamik, der netop udfolder sig på den

strategiske scene. Det demonstrer med al mulig tydelighed og for selv den mest naive tilhænger af den politiske korrekthed, at det her ikke drejer sig om det ene partis interesser over for det andet parti. Det drejer sig om et døende imperiums metoder over for frembruddet af et nyt paradigme, hvis præcise indhold endnu ikke er entydigt defineret, men som i hvert fald er et nej til globaliseringen.

Præcis på selve aftenen før Trumps første pressekonference som nyvalgt præsident, bragte den amerikanske fjernsynsstation CNN og internetfirmaet BuzzFeed som en kæmpesensation historien om et dossier på 35 sider, hvor det ud over usigelige anekdoter om Trumps påståede seksuelle vaner også blev påstået, at man havde beviser for, at Trump faktisk var en russisk agent. Efter den af cyberekspertter for længst gendrevne kampagne om, at Rusland skulle have hacket den demokratiske nationalkomites (DNC) e-mails, systematisk have tilsmudset Hillary Clintons anseelse og dermed have hjulpet Trump til sejren, skulle denne nye aktion lægge grunden til en snarlig rigsretssag, før Trump endnu havde indtaget Det Hvide Hus.

Forfatteren til dette dossier hedder Christopher Steele, en ruslandsekspert fra den britiske udenrigs-efterretningstjeneste MI6, der havde fabrikeret dossieret allerede i sommeren 2016. Det cirkulerede i flere måneder blandt amerikanske mediekredse og ansås for så utroværdigt, at der selv i valgkampens heftigste periode ikke var nogen, der ville offentliggøre det. Dossieret blev overgivet direkte til FBI-chefen Comey og derefter endnu engang af senator McCain til FBI, efter at McCain på en sikkerhedskonference i Canada fik en lovprisning at høre fra den tidligere britiske diplomat i Moskva, Sir Andrew Wood, af Steele og dennes troværdighed.

Efter at bølgerne over Ruslands påståede tyveri af det amerikanske valg gik højt, og Trump meddelte, at han stolede mere på Julian Assange fra Wikileaks end på de amerikanske efterretningstjenester, informerede de tre chefer for USA's efterretningstjenester – Clapper, Brennan og Comey – både

USA's Senat, såvel som præsident Obama og den nyvalgte præsident Trump om deres version af hændelsen. Dossieret ville på grund af dets manglende troværdighed ikke have spillet nogen rolle, hvis ikke disse tre chefer havde tilføjet et resumé på to sider. Efter at det tvivlsomme dossier på denne måde havde fået en påtegning som et pålideligt efterretningsdokument, var dette startskuddet til, at CNN, BuzzFeed og derefter de øvrige medier offentliggjorde samtlige 35 sider.

Dagen efter ringede Clapper til Trump for at gøre opmærksom på, at dossieret ikke stammede fra de amerikanske efterretningstjenester, og at han hverken kunne stå inde for dets troværdighed eller det modsatte. Og helt usædvanligt offentliggjorde han så en tilsvarende skriftlig erklæring. Efter at de tre efterretningschefer selv havde udløst aktionen, fulgte Clapper den altså op med endnu en aktion, hvilket i disse kredse betegnes som en »CIA-operation«, hvad der oversat kan gengives med at tilrettelægge en diplomatisk flugtrute.

Så hvad drejer det sig altså om? Eric Denécé, direktør for det franske Center for Intelligence Research, offentliggjorde den følgende analyse under overskriften: »En chokerende mangel på beviser«, efter at han havde læst beretningen fra Ministeriet for Homeland Security og fra FBI om det angivelige russiske indgreb i den amerikanske valgkamp. »Washingtons establishment blev fuldstændig overrasket over Trumps valgsejr og indså, at der ville følge en større hovedrengøring, hvor mange af dets medlemmer ville miste deres politiske stillinger og dermed deres økonomiske privilegier, der var et resultat af deres internationale økonomiske alliancer.«

Denne vurdering stemmer givetvis, men den beskriver kun ét aspekt af sagen. Det er indlysende, at det transatlantiske, neoliberale establishment har yderst svært ved at acceptere den kendsgerning, at Trump blev valgt på demokratisk vis. For dem er »verden gået op i fugerne«, som Merkel siger; den er

»stærkt chokeret«, som [den tyske forsvarsminister Ursula] von der Leyen udtrykte det. Den verden, der er gået op i fugerne, er den unipolære verden, som de neokonservative i Bush senior-administrationen i tiden efter Sovjetunionens opløsning besluttede, skulle være den enerådende. De proklamerede dengang »The Project for a New American Century« (PNAC), der skulle grundlægge et verdensrige på grundlag af det særlige, britisk-amerikanske forhold. De regeringer, der ikke ville underkaste sig denne unipolære verden, blev lidt efter lidt væltet af politikken for regimeskift, for eksempel gennem de udefra finansierede 'farvede revolutioner', sådan som Victoria Nuland uforblømt indrømmede det i tilfældet med Ukraine. Alene her betalte USA's Udenrigsministerium \$5 mia. til NGO'er. Men det drejede sig også om direkte militær indgriben under påberåbelse af forsvar for demokrati og menneskerettigheder, som i tilfældet med Irak, Libyen, Syrien osv. Og naturligvis var Rusland og Kina den egentlige, sluttelige målskive for denne politik med regimeskift.

I dette arrangement var EU-bureaukratiet den hemmelige juniorpartner, der selv nød frugterne af dette globaliseringssystem, selv var opsat på den størst mulige udvidelse af sit imperium, sådan som Robert Cooper åbent indrømmer det, og kun lejlighedsvis konkurrerede om dominansen med City of London og Wall Street. En forudsætning for medlemskabet i denne unipolære verdens establishment-klub var naturligvis også, at man overtog den officielle fremstilling (»narrativ«), at det, som det drejede sig om i alle disse destabiliseringer af demokratisk valgte regeringer og disse krige, var »frihed«, »demokrati« og »menneskerettigheder«, alt imens det hos de andre altid drejede sig om »diktatorer« og »dæmoner«. Og naturligvis ville alle de, der havde disse unipolære briller på, i en analyse af »flygtningekrisens årsager« ikke slippe godt fra at nævne dette ved navn, for det ville have betydet, at man måtte have fordømt de ulovlige krige, der har kostet millioner af mennesker livet, og så var man blevet smidt ud af klubben.

Med Donald Trump har nu en person vundet valget, der, som Obama udtrykte det om Putin, »ikke var med på holdet«, og som er enig med (senator) Tulsi Gabbard og en række konservative militærpersoner i, at disse krige for regimeskift må holde op, og som, med den ultimative overtrædelse af tabuet, oven i købet atter vil normalisere forholdet til Rusland!

Den ansete amerikanske journalist Robert Parry sammenlignede de amerikanske efterretningstjenesters metoder mod Trump med J. Edgar Hoovers afpresningsmetoder. Christopher Steeles grove taktikker minder imidlertid også om den ligeledes af den britiske efterretningstjeneste inspirerede »Troopergate«-skandale, hvor det med en vis succes i begyndelsen af Bill Clintons præsidentskab blev forsøgt at fremstille ham som en hæmningsløs sexgalning, forarbejdet, så at sige, for den senere lancerede Lewinsky-affære, der havde til formål at ødelægge Clintons præsidentskab.

Det spektakulære i operationen mod Trump er imidlertid, at den britiske efterretningstjeneste og dens amerikanske modpart, der i årtier har arbejdet som »spøgelser« i det skjulte, nu er tvunget til at stille deres totale nøgenhed offentligt til skue. Den sidste diletantiske påstand fra Steele, der i øvrigt også var en ledende aktør i afsløringen af korrupsionsskandalen i FIFA og var den vigtigste MI6-agent i sagen om mordet på Litvinenko, demonstrerer de direkte interventioner i USA's interne anliggender på vegne af Det britiske Imperium, som blot er et synonym for begrebet »globalisering«.

Dette imperium er ikke det samme som nationerne USA eller Storbritannien; det er de oligarkiske kræfter, der får opfyldt deres krav om magten fra det neoliberale, transatlantiske finanssystem og det militære forsvar af den unipolære verdensorden, og som er fuldstændigt ligeglade med de undersåtters ve og vel, der tilfældigvis også bor i deres stater. Det er mod dette imperium, at der er en global revolution i gang, og som er kommet til udtryk i både Brexit,

i Trumps valgsejr og i nejret til Renzis folkeafstemning i Italien.

Påstanden om, at Putin har stjålet valgsejren fra Hillary Clinton, eller at han også vil blande sig i de kommende valg i flere europæiske stater, er et desperat forsøg fra dette synkende imperiums side på at bevare fortolkningsoverhøjheden.

Imens vokser det nye paradigme frem i form af en ny, økonomisk verdensorden, hvor BRIKS-staterne og Kinas politik med Den nye Silkevej tilbyder et win-win-samarbejde til alle verdens nationer, hvor alle kun kan vinde gennem gensidig fordel. Såfremt det lykkes for Trump at samarbejde med denne nye kombination, hvilket man først vil få at se, når han er indsat i embedet, kunne en ny æra for menneskeheden begynde, hvor suveræne nationer samarbejder om et skæbnefællesskab for menneskehedens fremtid, og hvor imperiets æra bliver henlagt.

God grund til optimisme: Et nyt paradigme for 2017! Af Helga Zepp-LaRouche

Kina vil i det nye år afholde to topmøder, hvor konsolideringen af Silkevejsinitiativet bliver temaet, og hvor det bliver klart, at en økonomisk model med win-win-samarbejde er langt den mest attraktive og for længst er blevet magneten i den globale udvikling. Dette globale udviklingsperspektiv er allerede nu det største infrastrukturprogram i menneskehedens historie, som over 100 nationer og internationale organisationer deltager i, allerede berører 4,4 mia. mennesker og for første gang i mindst 50 år repræsenterer et realistisk

håb om, at problemer som sult, fattigdom, sygdomme, vi for længst har kunnet behandle og manglende uddannelse, én gang for alle kan overvindes.

Download (PDF, Unknown)

Obama truer med åbne og skjulte operationer mod

Rusland:

Hvad med, at Tyskland i 2017 bliver en kraft for det gode i verden?

Af Helga Zepp-LaRouche

17. december, 2016 – Under sin embedsperiodes sidste pressekonference beskyldte præsident Obama Rusland og præsident Putin personligt for at have manipuleret den amerikanske valgkamp med cyber-angreb, og bebudede repressalier – hvoraf nogle ville blive eksplicitte og offentlige, mens andre ville blive af en sådan art, at Rusland ville erkende ophavsmanden. Disse bebudede, hemmelige operationer må give anledning til et globalt alarmberedskab – hvilken form for operationer menes der, droneangreb eller »indirekte skader« af enhver art? Obama vil tydeligvis bruge sin resterende tid i Det Hvide Hus til fordel for en konfrontation med Rusland, en konfrontation, som Trump gennem sine udnævnelser til regeringsposter har signaleret, at han

vil stoppe. De neokonservative, til hvilke Obama, gennem sin fortsættelse af Bush' og Cheneys politik, absolut hører, vil tydeligvis ikke acceptere deres tab af magten.

Download (PDF, Unknown)

Foto: Bruno Kahl og kansler Angela Merkel har advaret om virkningen af cyber-angreb i opløbet til næste års valg i Tyskland.

Helga Zepp-LaRouche: Efter Aleppos befrielse kan Tyskland forme G20-dagsordenen med en Marshallplan

*17. december, 2016 – Den tyske statskvinde Helga Zepp-LaRouche giver i en artikel i den tyske avis *Neue Solidarität*, skrevet den 17. dec., et strategisk overblik, hvor hun latterliggør den tyske regering og efterretningsfolk for at gå med på den absurde anti-russiske og anti-Putin kampagne, som præsident Obama endnu engang har optrappet, fordi det ligeledes går med på geopolitikken.*

Helga Zepp-LaRouche bemærker om Syrien, at den syriske regering, med støtte fra Rusland og Iran, var nødt til at benytte udvejen med en militær løsning »for at befri Aleppo og andre dele af Syrien fra ISIS, al-Nusra og andre

terroristgrupper«, fordi præsident Obamas fortsatte bevæbning af sådanne grupper udelukkede enhver anden mulighed. Hun anklager desuden alle dem, der refererer til Aleppos »fald« i stedet for til Aleppos »befrielse«, for åbenbart at »stille sig på ISIS' side, dvs., den gruppe, der ikke alene er ansvarlig for utallige dødsfald i Mellemøsten, men også for terrorangrebene i Frankrig og Tyskland«.

Ulykkeligvis »er krigens ulykke den, at der i krigsforløbet finder rædsler sted, især, når krigen raser i mange år og i realiteten er en stedfortræderkrig, der er anstiftet udefra, og disse rædsler frembringer en kæde af rædsler uden ende. Det er derfor så meget desto mere presserende, at alle naboerne i området, Rusland, Kina, Indien, Iran og Egypten, men også Tyskland, Frankrig og Italien, sætter en storstilet genopbygning af hele Mellemøsten på dagsordenen«. Det faktum, at Donald Trumps udpegede nationale sikkerhedsrådgiver, general Michael Flynn (pens.), har krævet en Marshallplan for Mellemøsten, er forstået, men med en advarsel om, at det »kun kan lykkes, hvis alle de betydningsfulde magter samarbejder og viser folk i dette ødelagte område, at der er et reelt perspektiv for fremtiden. Schiller Instituttet har for længst fremlagt et konkret forslag til fremgangsmåden for denne genopbygning, i sit »Projekt Fønix: En genopbygningsplan for Syrien« og for genopbygningen af Aleppo og **forlængelsen af den Nye Silkevej ind i Sydvestasien.**«

I dag er det lige så presserende og nødvendigt at implementere »et omfattende industrialiserings- og udviklingsprogram for Afrika. Det første lille skridt i den rigtige retning er netop taget af den tyske udviklingsminister, Gerd Müller, der har planer om at motivere tyske entreprenører til at investere mere i Afrika. Det er fremskridt, i det mindste i sammenligning med finansieringen fra NGO'er, hvis søndagsprædikener om demokrati og menneskerettigheder stort set intet har frembragt.« Zepp-LaRouche bemærker, at Kina, Indien og Japan allerede er aktive i Afrika med »betydelige

investeringer i infrastruktur og industrizoner, alt imens afrikanere indbyrdes helt åbenlyst taler om, at europæerne snart vil være helt irrelevante på kontinentet, med mindre deres ligegyldighed over for Afrika meget hurtigt ændrer sig«.

Med hensyn til kansler Merkel, så meddelte hun i et videobudskab, at Tyskland ønsker at gøre Afrikas udvikling til et hovedtema på G20-topmødet i Hamborg i juli næste år, som Tyskland vil præsidere. »Forberedelser til dette topmøde og dernæst selve topmødet kunne blive et vendepunkt for genopbygningen af Mellemøsten og industrialiseringen af Afrika, men kun, hvis den tyske regering tilslutter sig den høje standard, som Kina satte under sidste års G20-topmøde i Hangzhou, hvor præsident Xi Jinping lovede, at Kina ville være forpligtet over for industrialiseringen af Afrika.«

Hvis derimod, fortsætter Helga Zepp-LaRouche, Merkels program for Afrika fremmer politikken med »dekarbonisering af verdensøkonomien«, som blev fremlagt på en pressekonference i Berlin den 13. dec. i forventning om, at Tyskland overtager G20-formandsskabet i 2017 med Joachim »John« Schellnhuber, Kommandør af Det britiske Imperium, og Dirk Messner, så »vil Tyskland komme i miskredit, de asiatiske lande vil udvide deres indflydelse i Afrika, og Europa vil marginalisere sig selv. Den verdensomspændende revolution, der er i gang, retter sig netop imod denne tyndt forklædte, **neokolonialistiske politik, som Schellnhuber eksemplificerer**«.

Tyskland kunne møde udfordringerne i 2017 på helt andre måder, konkluderer Helga Zepp-LaRouche, nemlig ved at tage imod Kinas tilbud om win-win-samarbejde omkring opbygningen af den Nye Silkevej, som *EIR* og Schiller Instituttet har promoveret. Tyskland kunne på denne måde blive »en kraft for det gode« i 2017.

»Donald Trump og det Nye, Internationale Paradigme« (DANSK) Helga Zepp-LaRouches hovedtale ved Schiller Instituttet/EIR's seminar i København, 12. dec., 2016.

Jeg mener, at vi bør være meget glade, for hvis dette alt sammen går den rigtige vej; og det er for en stor del vores personlige forpligtelse at hjælpe, og jeg beder jer alle sammen om ikke at være passive tilskuere, men gå med i Schiller Instituttet for at være med til at implementere disse visioner og disse ideer, for så vil vi blive meget heldige med, at vi i vores levetid kan leve det nye paradigme. Og det nye paradigme vil blive første gang, menneskets værdighed vil blive virkeliggjort, og jeg mener, at det er en meget, meget vigtig mission, som vi alle bør vedtage.

Download (PDF, Unknown)

(Efterfølgende spørgsmål og svar, engelsk udskrift: [Klik her.](#))

København, 12. december, 2016 – I dag var Helga Zepp-LaRouche særlig gæstetaler ved et Schiller Institut/EIR-seminar i København, med titlen, »Donald Trump og det Nye, Internationale Paradigme«. Otte diplomater fra seks lande

deltog, inklusive to ambassadører. Nationer fra Vesteuropa, Sydvestasien, Vest- og Østasien var repræsenteret, samt fra Afrika. Desuden deltog henved 30 af Schiller Instituttets medlemmer og kontakter, såvel som også et par repræsentanter for diverse danske og internationale organisationer.

Arrangementet indledtes af en forestilling, hvor Feride Istogu Gillesberg og Michelle Rasmussen fremførte en kinesisk kærlighedssang. Dernæst introducerede formand for Schiller Instituttet i Danmark, Tom Gillesberg, Schiller Instituttets stifter og internationale præsident, Helga Zepp-LaRouche, ved at beskrive den historiske rolle, hun har spillet i skabelsen af politikken med Den Nye Silkevej.

Helga Zepp-LaRouche indledte sin meget inspirerende og dybtgående tale med den revolution imod globalisering, som Brexit, Trumps valgsejr og Nej-resultatet i den italienske folkeafstemning udgør. Hun kom med en vurdering af potentialet i nogle af Trumps hidtidige erklæringer og udnævnelser og gik dernæst videre med en detaljeret diskussion af de to, modstridende paradigmer, der eksisterer i verden i dag. Dernæst opløftede Helga tilhørerne med Krafft Ehrickes og Nicolaus Cusanus' skønne ideer. Hun konkluderede med en appel til de tilstedeværende om ikke at handle som tilskuere på historiens scene, men derimod, sammen med os, at gå med i kampen for det nye paradigme.

Herefter fulgte en intens, timelang diskussion, hvor der kom spørgsmål fra alle de forskellige grupper, der var repræsenteret. Helga afsluttede mødet med at udfordre tilhørerne til at beslutte, hvad de ønsker at bruge deres liv til; hvilket mærke, som vil være til gavn for hele menneskeheden langt ud i fremtiden, ønsker de at sætte? Et udskrift af Helgas svar vil ligeledes snarest blive udlagt her på hjemmesiden.

Helgas tale og efterfølgende diskussion havde en dybtgående virkning på alle de tilstedeværende.

Det var den bedste tid, Det var den værste tid – Find dem, der ønsker at gøre det gode

Leder fra LaRouchePAC, 13. december, 2016 – Friedrich Schiller talte om dem, der søger sandheden gennem skønhed. Percy Shelley talte om de revolutionære tidspunkter i historien, hvor almindelige mennesker bliver i stand til at forstå dybe sandheder om menneske og natur.

Vi befinder os ved et sådant tidspunkt. Terrorismen jages på flugt; kineserne og russerne bygger storslåede projekter i hele verden, og Vestens befolkninger, den ene efter den anden, demonstrerer ved valgstederne, at de ikke længere vil tolerere det økonomiske forfald, de evindelige krige for at fremkalde »regimeskifte«, og heller ikke det døende Imperiums trussel om krig med Rusland og Kina.

Alligevel forsøger det miskrediterede og kasserede lederskab af det gamle paradigme, idet de lader som om, at de stadig har deres mistede magt, at fremprovokere en verdenskrig. Graden af rent hysteri er i sandhed forbløffende. Hvis man skulle tro Obama, eller Angela Merkel, eller det britiske lederskab, så er nedkæmpelsen af al-Qaeda i Aleppo et katastrofalt folkemord; præsidentvalget i USA blev frastjålet Obamas klon Hillary Clinton af Vladimir Putin; Putin gør nu klar til at stjæle det tyske valg, og den globale opvarmning vil ødelægge verden, med mindre vi sætter en stoppe for, at mennesket gør fremskridt.

Dette er latterligt, men det er ikke noget at grine ad. Husk,

at *EIR* i juni måned rapporterede, at NATO's generalsekretær Jens Stoltenberg til pressen sagde, »Et alvorligt cyber-angreb kan klassificeres som en sag for Alliancen. Så kan og må NATO reagere. Hvordan vil afhænge af, hvor alvorligt angrebet er« – dvs., at NATO kunne respondere til et hacker-angreb med konventionelle våben, eller atomvåben, under NATO's artikel V.

Når man hører disse neokonservative imperieherrers svanesang, så bør man huske på Joseph Goebbels' »store løgn«: »Hvis man fortæller en løgn, der er stor nok, og bliver ved med at gentage den, vil folk sluttelig tro på den. Løgneren kan kun opretholdes så længe, som Staten kan skærme befolkningen fra de politiske, økonomiske og/eller militære konsekvenser af løgneren.«

Vi har en million gange fået at vide, at man »ved«, at russerne hackede Vestens computere for at underminere vestligt »demokrati« og få Donald Trump valgt. Trump gør absolut ret i at spørge, hvordan nogen kan tro på sådan noget nonsens, efter at de selv samme, korrupte elementer i efterretningssamfundet forsikrede os om, at Saddam Hussein havde masseødelæggelsesvåben, og de dernæst udløste det Helvede af folkemord, der har fundet sted i de seneste tretten år i Mellemøsten; og de forsikrede ligeledes den amerikanske Kongres om, at National Security Agency, NSA, ikke udførte nogen masseovervågning af USA's borgere sådan, som James Clapper gjorde det før Edward Snowdens afsløringer – den selvsamme James Clapper, som Obama nu har beordret til at »undersøge« russernes »omstyrtelse« af den amerikanske valgproces.

Der er ingen tvivl om, at et voksende antal mennesker i hele den vestlige verden – både blandt politiske ledere og almindelige borgere – er ved at erkende det gamle paradigmes ondskab og, konfronteret med ondskab, vælger at gøre det gode. Verden gennemgår en fornyelse gennem processen med den Nye Silkevej, som Kina har lanceret, med samarbejdet med den Eurasiske Økonomiske Union, ASEAN, BRIKS, SCO – med over 100

nationer i hele Eurasien, Afrika og Mellem- og Sydamerika, der alle ønsker at skabe en fremtid for deres nationer, og for verden som helhed. Amerika og EU er ikke udelukket fra denne proces – de er med fuldt overlæg i færd med selv at isolere sig og nægter således deres egne befolkninger retten til at tage del i dette revolutionære, nye paradigme for udvikling af vor planet, og vort univers.

Find de mennesker, der ønsker at gøre det gode, sagde Lyndon LaRouche sine medarbejdere i dag. Det bliver i stigende grad lettere at skelne mellem dem, der ønsker at bevare det døende Imperiums magt, om det så fører til Helvede, og så dem, der ønsker at være med til at skabe en værdig, kreativ og fremgangsrig fremtid for hele menneskeheden.

(Note: Ordlyden i titlen stammer fra indledningen til Charles Dickens' roman, To Byer (A Tale of Two Cities): 'Det var den bedste tid, det var den værste tid; det var visdommens tid, og det var tåbelighedens tid; det var troens epoke, det var vantroens epoke; det var Lysets tid, det var Mørkets tid; det var håbets forår, det var fortvivlelsens vinter; alt lå foran os, og intet lå foran os; vi var alle direkte på vej til Himlen, og vi var alle direkte på den modsatte vej – kort sagt, det var en tid, der var så lig den nuværende periode, at nogle af dennes mest højtråbende autoriteter insisterede på, at den, på godt og ondt, kun skulle modtages med en superlativ sammenligning.')

Titelbillede: Statue af Friedrich Schiller og Johann Wolfgang Goethe i Golden Gate Park, San Francisco, CA. □

Et frit Aleppo

Leder fra LaRouchePAC, 12. december, 2016 – I dag erklærede den syriske hær officielt sejren over terroristerne i Aleppo. Dette sker efter terroristernes fire år lange besættelse af byen; men det sker henved 24 dage efter, at den syriske regering, med russisk støtte, lovede at generobre byen fuldstændigt. De handlede imod hele oppositionen forøvet af London, Paris, Washington og Saudi-Arabien, der støttede »moderate« oprørere på jorden og førte løgne- og chikanekampagner i De forenede Nationer i New York.

SANA, den syriske regerings nyhedstjeneste, sender i aften en video, hvor præsident Bashar al-Assad ønsker syriske tropper tillykke ved deres stillinger i Aleppo. Prisen for denne sejr for principper har været forfærdelige lidelser og tab af liv, men sejren er godt og grundigt vundet. Folk fejrer den nu.

✘ Vi må nu tænke på nødvendigheden af en Marshallplan for området – de '5 søers plan', eller »Fønix«-plan, for en genopbygning af Syrien og hele området, som Hussein Askary og Ulf Sandmark har udviklet, og som Schiller Instituttet har promoveret.

I sidste uge, den 8. dec., midt i de sidste dages kampe om Aleppo, var Kinas særlige udsending til Syrien, Xie Xiaoyan, i Damaskus for at drøfte humanitære hjælpeoperationer, såvel som også andre planer om hjælp til den krigshærgede nation. I mellemtiden, i New York i sidste uge, stod Kina sammen med Rusland og andre nationer om at modsætte sig de svigagtige resolutioner om våbenstilstand og hjælp til Aleppo, der, i et forsøg på at opretholde kampen om Aleppo, var blevet foreslået af aksen bestående af Det Hvide Hus, London, Saudi-Arabien og Frankrig.

I USA foregår der en hysterisk kampagne imod Rusland og præsident Putin, hvor man bruger løgner om, at russiske, statslige hackere skulle have grebet ind i de amerikanske valg, og også, at det var til fordel for Donald Trump. Dette kommer efter rapporter i medierne i sidste uge om, at CIA er i besiddelse af »hemmelige« beviser for, at Rusland begår disse kriminelle handlinger og er blevet en farlig modstander. Putin er den stærke mand, der udøver trusler, han er en krigsforbryder i Syrien, osv.

Efter at Lyndon LaRouche i dag blev briefet om situationen, bestilte han en kronologi (se nedenfor), der går tilbage til juli 2016, over denne løgnekampagne, og hvor WikiLeaks publicerede e-mails, der afslørede det aftalte spil mellem Hillary Clintons kampagne og det Demokratiske Partis Nationalkomite, om at favorisere Clinton og lægge forhindringer i vejen for Bernie Sanders. Daværende formand for Demokraternes Nationalkomite, Debbie Wasserman Schultz, måtte træde tilbage før Demokraternes partikonvent. Siden da – og især efter at have tabt præsidentvalget – har Obama- og Clinton-flokken bestræbt sig endnu mere på at aflede opmærksomheden fra den folkelige afvisning af deres mange forbrydelser, ved at fokusere på en svingagtig dæmonisering af Rusland og Putin.

Måden, dette skal forstås på, sagde LaRouche, er den, at dette er et britisk svindelnummer, en bestræbelse fra Dronningens side for at beskytte Obama og forhindre muligheden for, at Londons og Wall Streets politik skrottes. De aktuelle 'aggressiv hund'-angreb mod Rusland bør ses i denne globale sammenhæng – med sammenbruddet af det mislykkede system i USA under Bush og Obama, og af selve Det britiske Imperium, og ligeledes i sammenhæng med de brud, der nu kommer fra Europa, og nu, gennembruddet i Aleppo. Vores kamp er en kamp for principper.

Supplerende materiale (engelsk):

Chronology: The 'Blame Russia' Operation for Election Interference Is a British Fraud

Dec. 12, 2016 (EIRNS)—The current hysteria to blame Russia for hacking and interfering in U.S. elections is no civic vigilance, but a classic British fraud operation, for the Queen to protect her Obama and avert the dumping of his failed London/Wall Street policies. It should be seen in the widest international context, of the collapse of the U.S. economic and political system, as well as the potential break-away from this collapse by populations around the world, from the Philippines, to Italy, to Bulgaria, to Moldova, to the U.S., to the Brexit voters, and more.

The chronology below shows the beginnings of the fraud, with the July 2016 Clinton campaign charges against Russia, made after leaks showed that the Democratic National Committee was secretly acting in Hillary's favor against Bernie Sanders, her principal Democratic opponent. Next, the Obama Administration itself jumped in to make accusations against Russia, as voters started lining up against Clinton. Then, after the electorate went for Trump, Obama formally called for an investigation of Russian involvement. Now there are calls for delaying the Electoral College vote altogether, and even for a re-election, plus denunciations of Russian President Vladimir Putin for hijacking the election.

– Spring, 2016 –

JUNE. The Democratic National Committee said that two hacker groups had invaded its IT systems. The assertion was then later made by the Hillary Clinton campaign and the Obama Administration that the hacking, and subsequent release of emails, was "consistent with" Russian tactics, while not denying the illegal activity that had been exposed by the release.

– Summer, 2016 –

JULY. Before the Democratic Party Convention began, WikiLeaks posted some 20,000 emails from the DNC showing it was favoring Hillary Clinton, and prejudiced against her primary opponent Bernie Sanders, a breach of their own rules of impartiality. The DNC Chairman, Rep. Debbie Wasserman Schultz, was forced to resign just before the convention due to the exposure. Julian Assange, head of WikiLeaks, denied that Wiki had hacked the emails, but said that they came from a leaker.

– Autumn, 2016 –

OCT. 7. The Obama Administration formally accused Russia of conducting cyber attacks aimed at the elections. A statement was issued by James Clapper, Director of National Intelligence, and Jeh Johnson, Department of Homeland Security, saying that, "We believe, based on the scope and sensitivity of these efforts, that only Russia's senior-most officials could have authorized these activities." Such "belief," and never evidence or proof, has remained the basis of all charges. The activities referred

to
were hacking attempts against state election systems. Clapper
and
Johnson, while not blaming the Russian government
specifically,
asserted that the patterns of "scanning and probing" could be
traced in many cases to servers operated by a Russian company.

A careful review of the Clapper-Johnson statement,
however,
made clear that there was no unanimous consensus among the
U.S.

intelligence agencies that there was adequate proof to accuse
the

Russians of being behind the alleged hacking. In fact, by
October, according to a Dec. 12, 2016, *Washington Post*
account,

quoting FBI officials, the Bureau had greatly scaled back its
five-month long probe of Russian interference and ties to the
Trump campaign, due to lack of sufficient evidence.

OCT. 8. The Russian Foreign Ministry responded that the
hacking

accusations lacked any proof, and were intended for the
purpose

of inciting, "unprecedented anti-Russian hysteria." Dep.
Foreign

Minister Sergei Ryabkov, on the Ministry website, denounced
the

U.S. statements as "dirty tricks."

NOVEMBER. During October through Nov. 6, WikiLeaks released
several batches from a trove of over 50,000 emails, from the
private email account of Clinton's campaign manager, John
Podesta. Again, WikiLeaks spokesmen stated that they did not
receive the documents from hackers, but obtained them from
whistleblowers inside the United States.

DEC. 9. The *Washington Post* and *New York Times* reported that the CIA knew that Russia was behind hacking during the elections.

Naming no sources, nor facts, the *Post* wrote, "The CIA has concluded in a secret assessment that Russia intervened in the 2016 election to help Donald Trump win the presidency ... according to officials briefed on the matter."

The London *Guardian* reports the same line full-blast. However, the *Guardian* itself quoted an expert debunking this. ZeroHedge reproduced a *Guardian* article, featuring a British diplomat (friend of Assange) who has met and knows the leaker of the DNC emails. Those who know the leaker know, says the diplomat, that the emails were leaked, not hacked, and the leaker is not Russian but American.

From the *Guardian* piece: "Assange has previously said the DNC leaks were not linked to Russia. A second senior official cited by the *Washington Post* conceded that intelligence agencies did not have specific proof that the Kremlin was directing the hackers, who were said to be one step removed from the Russian government.

"Craig Murray, the former UK ambassador to Uzbekistan, who is a close associate of Assange, called the CIA claims 'bullshit,' adding: 'They are absolutely making it up.

"`I know who leaked them,' Murray said. 'I've met the person, who leaked them, and they are certainly not Russian, and it's an insider. It's a leak, not a hack; the two are different things.

"`If what the CIA is saying is true, and the CIA's

statement refers to people who are known to be linked to the Russian state, they would have arrested someone if it was someone inside the United States.

"`America has not been shy about arresting whistleblowers and it's not been shy about extraditing hackers. They plainly have no knowledge whatsoever,' said Murray."

DEC. 9. Obama ordered a review of Russia's involvement in hacking to rig elections, going back to 2008.

DEC. 9. Nancy Pelosi, House Minority Leader, issued a statement, saying, "Any Administration should be deeply troubled by Russia's attempt to tamper with our elections."

DEC. 9. Sen. Lindsey Graham (R-SC), to CNN, "I'm going after Russia in every way we can go after Russia....they're one of the most destabilizing influences on the world stage. I think they did interfere with our election, and I want Putin to personally pay a price."

DEC. 10. Sen. Lindsey Graham issued a stream of tweets that Russia "is trying to break the backs of democracies—and democratic movements—all over the world." He wrote, "Don't have to be Sherlock Holmes to figure out what Russia is up to—they're trying to undermine democracies all over the world."

DEC. 10. Reporter Glenn Greenwald, on Intercept: "There is still no evidence for any of these [CIA] claims. What we have instead

are assertions, disseminated by anonymous people, completely unaccompanied by any evidence, let alone proof... Anonymous claims leaked to the newspapers about what the CIA believes do not constitute proof, and certainly do not constitute reliable evidence that substitutes for actual evidence that can be received. Have we not learned this lesson yet?"

DEC. 11. Four Senators issued a joint statement calling for an investigation of Russia's involvement in election interference.

Democrats Charles Schumer (NY) and Jack Reed (RI); and Republicans John McCain (R-AZ) and Lindsey Graham (R-SC).

DEC. 12. Ten electors in the Electoral College (from six states

and the District of Columbia) released an open letter to Director

of National Intelligence James Clapper, asking for confirmation

of whether Russia interfered in the 2016 elections, as a condition for the electors to formally cast ballots in the Electoral College when it meets Dec. 19 in respective states.

This initiative is endorsed by the Hillary Clinton campaign.

The

electors' letter says they, "require to know from the intelligence community whether there are ongoing investigations

into ties between Donald Trump, his campaign or associates, and

Russian government interference in the election, the scope of those investigations, how far those investigations may have reached, and who was involved in those investigations." A leader

of this ploy is Christine Pelosi, daughter of Nancy Pelosi.

DEC. 12. John Podesta, on behalf of defeated and conceded candidate Hillary Clinton's "campaign," of which he was manager,

requested that the CIA or "intelligence community" give a briefing to the Electors at the Electoral College meeting, before

they cast their votes. Clearly aimed to have an official executive agency intervene to tamper with the Electors' votes.

Politico: "In his statement released on Monday [Dec. 12],

Podesta said 'The bipartisan electors' letter raises very grave

issues involving our national security,' and added that electors

have a solemn responsibility under the Constitution and we support their efforts to have their questions addressed...'

The statement describes how 'we' continually protested that

the Russians were doing it, indicating Podesta is speaking here

for Clinton's campaign. 'We now know that the CIA has determined

Russia's interference in our elections was for the purpose of electing Donald Trump. This should distress every American.'"

The "bipartisan electors" refers to the 10 led by Nancy

Pelosi's daughter.

If done, this would be the most serious such executive interference in elections since Andrew Johnson requested that the

Army help him convene a Congressional session including southern

slave owner "Congressmen" whose entry Congress had rejected.

Kan et nul være negativt?

– Ja, når det er sort!

Rusland og Kina satser på kreativitet.

Af Helga Zepp-LaRouche

3. december, 2016 – At der i dag findes to helt forskellige paradigmer i verden, der bestemmer nationers adfærd, bliver klarere dag for dag. Medens modstanden i den transatlantiske verden mod det mislykkede globaliseringsparadigme bliver stadig stærkere, og etablissementet så meget desto mere sammenbidt søger at fastholde det, så satser de stater, der samarbejder med Den nye Silkevej, stadig tydeligere på deres befolknings kreativitet og samarbejdet om menneskehedens fælles mål.

De vestlige politikere og medier, der er vant til kun at betragte Putin gennem dæmoniseringsbrillerne, ville stå sig vel ved for én gangs skyld at gennemlæse Putins årlige 'Tale til nationen', som han holdt for den russiske Duma, uden fordomme. Efter fravalget af Obama – for det var også, hvad Hillary Clintons nederlag var – og efter Donald Trumps første telefonsamtaler med Vladimir Putin og Xi Jinping, har der åbnet sig en reel chance for at normalisere forholdet mellem de tre vigtigste nationer her på Jorden. Og kun en selvmorderisk nar ville ønske at vrage en sådan mulighed.

Når man tager den samlede kronologi for alle Putins tilbud til Vesten i betragtning, indbefattet hans forhåbningsfulde tale til den tyske forbundsdag i 2001 og talen til München-sikkerhedskonferencen i 2007, hvor han gav udtryk for stærk skuffelse, så burde man tage hans ord for pålydende, når han siger: »Vi ønsker ikke konfrontation med nogen. Det har vi lige så lidt, som vore partnere i det globale fællesskab, brug

for. I modsætning til vore kolleger i udlandet, der betragter Rusland som en fjende, søger vi ikke, og har heller ikke søgt, modstandere. Vi har brug for venner. Men vi vil ikke tillade, at vore interesser skades eller ignoreres.«

Længere fremme i sin tale understregede Putin, at kravet om viden og moral i undervisningssystemet, som forudsætning for samfundets levedygtighed, var en prioritet. De unge menneskers interesse for den nationale klassiske litteratur, kultur og historie må vækkes, og skolerne må fremme kreativitet, samtidig med, at børnene lærer at tænke selvstændigt, såvel som også lærer at arbejde både selvstændigt og som en del af et team, løse stillede opgaver og formulere og realisere målsætninger. Godt nok er kravet om begavelse vigtigt, men grundlæggende set må opdragelsen hvile på det princip, at alle børn og teenagere er begavede og i stand til at opnå resultater inden for videnskab, de kreative områder samt i livet. Det er statens opgave at fremme disse talenter.

Putin understregede også den fundamentale betydning af grundforskning, som basis for økonomisk vækst og sociale fremskridt. Over 200 laboratorier er allerede etableret, som, takket være de store statstilskud, de modtager, må blive i stand til at operere på globalt niveau, og som vil blive ledet af videnskabsfolk, der er med til at bestemme retningen af den globale, videnskabelige udvikling. Det er i denne sammenhæng også vigtigt at overvinde de i Rusland siden zartiden eksisterende flaskehalse for, at disse forskningsresultater også kan komme produktionen af forbrugsvarer til gode.

De mennesker, der aktivt dæmoniserer Putin, burde også studere den tale, som Putin holdt den foregående dag ved Det internationale Forum for Primakov-forelæsninger til ære for den tidligere statsminister og 'store tænker', Jevgenij Primakov, der døde for 18 måneder siden.

Også her stod de amerikansk-russiske relationer højt på dagsordenen. Putin henviste til Primakovs overbevisning om, at, »uden et oprigtigt partnerskab mellem Rusland og USA«, ville det blive vanskeligt at klare de »store udfordringer« i verden – især i kampen mod terrorismen i Mellemøsten.

Primakov havde, ifølge den russiske præsident, haft en »virkeligt strategisk vision«, der havde gjort det muligt for ham »at kigge ud i fremtiden og se, hvor uholdbar og ensidig« modellen om en unipolær verden var. Det var Primakov, der som den første gik ind for et trilateralt samarbejde mellem Rusland, Kina og Indien, og ud fra hvilket BRIKS, »der nu vinder indflydelse og betydning i verden«, har udviklet sig. Primakovs holden fast ved de tætte relationer med partnerne i Fællesskabet af Uafhængige Stater (CIS) »er rygraden i vores integrationspolitik i Eurasien ... Vi håber, at dialog med vore partnere, indbefattet en dialog om sammenkoblingen med Kinas projekt om det Økonomiske Silkevejsbælte, vil sætte os i stand til at opbygge et stort, eurasisk partnerskab«.

Den umistelige ret til udvikling

Et andet dokument, som de vestlige politikere og medier, med deres geopolitiske tankegang, burde studere, er en ny hvidbog fra den kinesiske regering om »Retten til udvikling: Kinas filosofi, praksis og bidrag«, hvor det bekræftes, at der findes en »umistelig rettighed« for alle lande og folkeslag til at udvikle sig. »Retten til udvikling må tilhøre og være fælles for alle folk. Det er alle landes ansvar at virkeliggøre retten til udvikling, og det er ligeledes det internationale fællesskabs pligt«, står der i dokumentet. »Det forpligter regeringerne i alle lande til at formulere udviklingsstrategier og forholdsregler, der passer til deres egen virkelighed, og det fordrer det internationale samfunds koncentrerede anstrengelser som helhed. Kina opfordrer alle lande til at stræbe efter en ligeværdig, åben, omfattende og innovativ, fælles udvikling, og hvidbogen kræver en fælles udvikling og at der skabes betingelser for, at alle folkeslag kan tage del i retten til udvikling.«

Hvidbogen beskriver imidlertid meget mere – nemlig, at Kinas udviklingsmodel og Kinas politiske og sociale struktur har været en udelt succes. Og, alt imens denne model fortsat udvikler sig, så foregår det i et tempo og på en måde, der

bestemmes af det kinesiske folk selv. Det påpeges, at Kina allerede har løftet 700 millioner mennesker ud af fattigdom, og at i dag kun 5,7 % af befolkningen lever under fattigdomsgrænsen – hvilket gør Kina til den første nation, som det er lykkedes at nå FN's Millennium-mål for fattigdomsbekæmpelse. Kina er endda fast besluttet på helt at overvinde fattigdom. I marts 2016 offentliggjordes »udkast til den 13. femårsplan for Folkerepublikken Kinas nationale, økonomiske og sociale udvikling«, hvor regeringen fremlægger en strategi for helt at udrydde fattigdom blandt landbefolkningen allerede i år 2020.

»En ny bølge af velstand«

Hvis man ikke ønsker at lytte til Putin eller Kina, kan man også studere en ny hvidbog fra bygge- og anlægsmaskineproducenten Caterpillar om betydningen af »Bælt-og-Vej«-initiativet. Det vil udløse »en ny bølge af velstand« for Kina og den øvrige verden, står der i den. Opbygningen af et infrastrukturnet, som er en prioritet i initiativet, vil muliggøre en fri strøm og en mere effektiv udnyttelse af resurserne, integration af markederne og koordinering af nationernes økonomiske politik.

Opbygningen af infrastruktur vil være med til at sænke transportomkostningerne, øge udviklingslandenes konkurrenceevne og reducere ubalancen landene imellem. Caterpillar betragter »Bælt-og-Vej«-initiativet som en »åben og medinddragende« ramme, der gør det muligt for alle landene langs ruten at tage del i opbygningen af projektet. »Dette bør og kan ikke være en bestræbelse alene fra Kinas side«, står der i dokumentet.

Virksomheden påskønner de forretningsmuligheder, som dette initiativ åbner op for, og håber at kunne deltage endnu mere i projekter langs ruten, forklarede Chen Qihua, vicepræsident for Caterpillar og direktør for Caterpillar Kina.

Og endelig burde de vestlige politikere og medier gøre sig klart, at der i befolkningen er bred opbakning til det

internationale samarbejde, netop på områderne for videnskabeligt og teknologisk fremskridt. Den europæiske rumfartsorganisation ESA's borgerdialog i organisationens 22 lande fastslog, at 88 % af de adspurgte understøttede ledelsens rumprogram, og 96 % følte sig overbeviste om, at verdensrummet frembyder muligheder, der ikke forefindes på Jorden, men som bør udforskes.

I sin rapport om meningsmålingen ved flyvestationen Upjever i Friesland sagde den tidligere ESA-astronaut Thomas Reiter, der nu er ESA's hovedkoordinator for den internationale rumstations anliggender, at der er grund til optimisme – på trods af den endeløse strid om budgettet på europæisk niveau. De €8 mia., der er blevet brugt i de sidste 5 år, har skabt økonomiske værdier for €14,5 mia. for Europa og dets borgere.

»Det drejer sig også om det politiske aspekt af samarbejdet: Dette fungerer ganske godt, trods konflikterne på Jorden«, sagde Reiter. 95 stater deltager i ISS' forskningsarbejde, »hvor man deroppe forfølger mål til gavn for alle mennesker«.

Reiter udtalte sig også optimistisk om udsigterne for udforskningen af Månen, især Månens bagside. Herfra vil man senere også kunne udsende missioner til den videre udforskning af verdensaltet.

Bernhard von Weyhe, leder af kommunikationsafdelingen i kontrolcentret (ESOC) i ESA-centeret i Darmstadt, talte i et interview med avisen *Allgemeine Zeitung* om den »brofunktion«, som rumforskningen har for menneskeheden. »Den fælles bemandede rumfart kræver samarbejde, og gjorde det også under koldkrigstiden. Rumfart har altid været et område, hvor man har haft et intensivt internationalt samarbejde, og brofunktionen består stadig. Rumfart er pr. definition et samarbejdsprojekt.«

Fællesnævneren for alle disse udtalelser er: Menneskehedens fremtid ligger i samarbejdet mellem nationerne om økonomisk udvikling af alle verdens lande og om samarbejdet om menneskehedens fælles mål, især om udviklingen af teknologi og videnskab og menneskenes skabende evner. Det lønner sig stærkt at investere i dette samarbejde. Den, der ikke fatter dette og

i stedet blot stræber mod et »sort nul«, kommer i sidste ende til at stå tilbage med tomme hænder.

Foto: I september 2015 blev astronaut Andreas Mogensen den første dansker i rummet, hvor han deltog i forskningsopgaver om bord på den Internationale Rumstation, ISS.

»Ideen om den Nye Silkevej imod det globale finanssystems sammenbrud« Af Helga Zepp-LaRouche

Hovedtale ved 23. nationalkongres for Sammenslutningen af Økonomer i Peru, 17. november, 2016.

Friedrich Schiller, der er en vidunderlig digter, som Schiller Instituttet er navngivet efter, havde den opfattelse, at der ikke kan være nogen modsigelse mellem at være en patriot, og så at være en verdensborger. Jeg mener, at det er muligt at opnå denne idé i vores tid, for, hvis vi giver hvert barn, hver nyfødt på denne planet, en generel uddannelse, der ikke alene formidler generel historie, geologi, musik, videnskab og de skønne kunster, men også en viden om og kærlighed til de andre kulturers højeste udtryk, den tyske klassik, konfucianisme, Gupta-perioden, Cervantes, Goya, hver eneste kulturs guldalder; så ville disse børn være i stand til at udvikle hele det potentiale, som de hver især kan udfolde, og som kun nogle ganske få undtagelser tidligere kunne udfolde.

Download (PDF, Unknown)

De 'lamme ænders' revolte i Berlin: Historiens musik spiller andetsteds. Af Helga Zepp-LaRouche

19. november, 2016 – De store bølger af hysteri i die-hard pro-atlantiske kredse og i massemedierne, som allerede kom rullende før det amerikanske valg, har nu nået hidtil usete højder, siden Donald Trump blev valgt, og giver os en klinisk indsigt i disse menneskers mentale tilstand og opfattelse af demokrati. De foretrækker tydeligvis en præsident Hillary Clinton og en Tredje Verdenskrig som følge af hendes erklærede politik for Syrien, end de vil have en potentiel forbedring af de russisk-amerikanske relationer, som er uundværlig for etableringen af verdensfred og for opnåelse af positive løsninger for Syrien og Ukraine.

Det er i sandhed bemærkelsesværdigt: Efter at det lykkedes den forstødte præsident Obama at finde tre dage til at bo på Berlins Hotel Adlon og dinere og tale med sin veninde Angela Merkel, og dernæst afholde et minitopmøde mellem de selvudnævnte europæiske »Seks«, besluttede de to af dem – sammen med de andre statsoverhoveder – at forlænge sanktionerne mod Rusland i endnu et år. Disse ikke-så-sikre

andre var den franske præsident François Hollande (popularitetsscore 7 %), den italienske premierminister Matteo Renzi (den sandsynlige taber i den italienske folkeafstemning den 4. dec.), den spanske premierminister Mariano Rajoy (midlertidigt statsoverhoved for en minoritetsregering), samt den ulykkelige britiske premierminister Theresa May. Det er tvivlsomt, om de, med dette træk for at gøre sig selv til et bogstaveligt direktorat for Den europæiske Union, og dernæst dekretere en politik, som halvdelen af EU-medlemslandene er imod, vil bidrage til sammenhæng i EU.

Disse selvudnævnte »Seks« har tydeligvis endnu ikke fattet, at deres variant af neoliberal politik, baseret på konfrontation med Rusland og Kina, blev stemt ud i Brexit-afstemningen i juni og i det nylige, amerikanske præsidentvalg. De har ikke forstået, at en situation har udviklet sig i den transatlantiske verden, der påkaldes i den Amerikanske Uafhængighedserklæring: nemlig, at, hvis regeringerne er blevet »ødelæggere« »af formålet« med deres mandat – mere specifikt det, at garantere de uomstødelige rettigheder til liv, frihed og stræben efter lykke – da er det folkets ret, ja, faktisk »dets pligt«, at ændre eller ophæve en sådan regering. Det »lange tog af overgreb og ulovlige tilegnelser (af magt)«, som uddybende forklares i Uafhængighedserklæringen, svarer præcis til det, som de mennesker, Hillary Clinton så foragteligt har kaldt »kurven af ynkværdige«, har måttet udstå under Obamas politik – overgreb og ulovlig tilegnelse af magt, som de ikke ønskede, skulle fortsætte under en Hillary Clinton.

De selvudnævnte Seks, og frem for alt, de totalt gale medlemmer af medierne, der selv ikke viger tilbage for at udstede trusler mod Trump, forklædt som humor, er så fængslede i deres egen ideologi, at de ikke kan fatte denne revolutions dimension af naturlig lov.

Alligevel skriver *New York Times* den 18. nov. i en artikel på avisens forside med overskriften, »Idé i Trump-skala for en ny

præsident: Byg noget inspirerende«. *Times* erklærer korrekt, at Trump kun kan forene landet, hvis han sætter gang i store infrastrukturprojekter, hvis lige er blevet totalt ignoreret i de seneste årtier. Han må bygge moderne versioner af Franklin D. Roosevelts Golden Gate Bro, Hoover-dæmning og Lincoln-tunnel. Dernæst opremsede »rekordernes avis« Roosevelts mest betydningsfulde projekter. Men artiklen er selvfølgelig langt bag efter Lyndon LaRouches program, hvor han i 2015 offentliggjorde et forslag om at bygge den Nye Silkevej i USA – et program for storstilet infrastrukturbyggeri og genindustrialisering – som ville integrere USA i Verdenslandbroen.

APEC-topmødet

I mellemtiden går »win-win-samarbejdet« for udviklingen af den Nye Silkevej fremad med syvmileskridt. Det er *det* fremherskende emne for topmødet i Asiatisk Stillehavsområdes Økonomiske Samarbejde (APEC) i Lima, Perus hovedstad, den 19.-20. nov., hvor den kinesiske præsident Xi Jinping og den russiske præsident Vladimir Putin, så vel som også den japanske premierminister Shinzo Abe, vil deltage, og hvor de også vil holde bilaterale møder. Abe havde på forhånd holdt et møde med nyvalgte præsident Trump og havde givet udtryk for dennes fremragende lederskabsevner.

Præsident Xi havde aflagt statsbesøg i Ecuador og Chile forud for APEC-topmødet, og har et statsbesøg i Peru på dagsordenen efter topmødet. Præsident Xi og Ecuadors præsident Rafael Correa aftalte et »Omfattende Strategisk Partnerskab« mellem deres to nationer, og som omfatter fast, vidtrækkende udveksling og samarbejde inden for en bred vifte af områder. Blandt disse er en styrkelse af produktiv investering, udviklingen af relationer inden for økonomi og handel, økonomisk samarbejde og samarbejde inden for videnskab og teknologi. Kina har allerede leveret generøs hjælp til genopbygning af bygninger og steder, der blev ødelagt i det alvorlige jordskælv i april i år.

Præsident Correa gav veltalende udtryk for sin tak til Kina, hvor han understregede, at de to lande tænkte ens. Kina ønsker at bygge sin økonomi på et fundament af innovation; Ecuador søger at gå frem fra at være eksportør af varer og til at blive en vidensbaseret økonomi. Uden kinesisk finansiering og overførsel af teknologi ville dette ikke være muligt. I en fælles erklæring aflagde de løfte om at samarbejde om virkeliggørelsen af store projekter inden for områderne olie, gas, minedrift, infrastruktur, vandforsyning, omdirigering af vand, kommunikation, finanssektoren, landbrug, petrokemisk produktion, skibsbyggeri, metallurgi, papirfremstilling og opførelse af en ny videnskabs-by. I sin tale understregede præsident Correa, at præsident Xis statsbesøg var den vigtigste begivenhed i Ecuadors historie. Kan man forestille sig kansler Merkel rejse på statsbesøg til Grækenland med et sådant program? Sandsynligvis ikke. Den tyske finansminister Wolfgang Schäuble bliver rød i ansigtet, når en journalist spørger om delvis gælddeftergivelse – som han gjorde det ved en konference for bankierer i Frankfurt – og dernæst dekretter, at grækerne har levet over evne. Dette i lyset af den kendsgerning, at Trojkaens nedskæringspolitik har drevet 45 procent af grækerne ned under fattigdomsgrænsen. Den transatlantiske sektors politik er ikke »win-win«, men derimod »tab-tab« – med mindre, selvfølgelig, man er bankier eller selskabsdirektør. Nu, hvor Obamas frihandelsaftale for Asien, TPP, er lige så død som TTIP-aftalen for det atlantiske område, er det det kinesisk udarbejdede, inkluderende Frihandelsområde for det Asiatiske Stillehavsområde (FTAAP) og det Regionale Omfattende Partnerskab (RCEP), som er på dagsordenen.

Som svar på uansvarlige medieartikler om disse handelsaftaler har officielle russiske og kinesiske talsmænd understreget, at de på ingen måde tilsigter at udelukke eller isolere USA. *Xinhua* citerede det Kinesiske Udenrigsministeriums talsmand, Geng Shuang, for at sige, at Kina ikke vil tage en ledende rolle i hverken FTAAP eller RCEP, og at handelsaftalerne er

foreslået for samarbejde, og ikke for at modarbejde hinanden. Kontrasten til Obamas »USA sætter reglerne« kunne ikke være tydeligere.

Et andet vigtigt spørgsmål, som vil blive diskuteret på APEC-konferencen, er byggeriet af den bi-oceaniske jernbane fra Brasilien til Peru, fra Atlanterhavet til Stillehavet, som også vil blive bygget med hjælp fra Kina, og hvis opførelse er et vigtigt skridt i det latinamerikanske kontinents infrastrukturudvikling.

Kontrasten mellem de to paradigmer, mellem den Nye Silkevejs »win-win«-perspektiv versus Obamas og Merkels »vestlige værdifællesskab«, kunne ikke stå skarpere over for hinanden. Med førstnævnte paradigme arbejder nationer for deres fælles udviklings gensidige gavn. Med sidstnævnte er der megen snak om demokrati, frihed og menneskerettigheder, men en øredøvende tavshed omkring droneangreb, regimeskift mod legitime regeringer med hjælp fra terrorgrupper, total overvågning og livsforkortende nedskæringspolitik.

Som Abraham Lincoln engang sagde: »Man kan narre en del af folket hele tiden, og hele folket noget af tiden; men man kan ikke narre hele folket hele tiden.«

Det er på høje tid, at Tyskland befrier sig fra imperiedominansens fantasisgreb, det være sig under diktat fra Washington og London, eller under afledningen med »mere Europa«. Menneskehedens fremtid kan udelukkende kun ligge i et totalt nyt paradigme, der tjener én menneskeheds interesser og respekterer international lov – et paradigme, med hvilket hvert eneste menneske på denne planet kan udvikle sit potentiale. Og dét er præcis grunden til, at vi må samarbejde omkring den Nye Silkevej.

To af 'de lamme, transatlantiske ænder', Obama og Merkel, under førstnævntes besøg i Berlin.